

«Vull que el meu servei no sigui ni exclusiu ni excloent»

Foto Balèria

Mons. Sebastià Taltavull, nou administrador apostòlic de Mallorca

El bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull, haurà de compaginar el seu treball a l'arxidiòcesi catalana amb la seva nova responsabilitat a Mallorca. El papa Francesc l'acaba de nomenar administrador apostòlic en substitució de Mons. Xavier Salinas, que passa a ser bisbe auxiliar de València. Mons. Taltavull ha explicat que «aquest treball de Mallorca es farà molt des de Barcelona» i que «vull treballar arrelat allà on sigui».

P 4-5

Taltavull, Catalunya i les Illes

P 3

La Facultat de Filosofia de la URL i La Salle organitzen el màster en Pensament i Creativitat

P 8

Suplement especial «La Verge Blanca de l'Acadèmia: 70 anys patrona de Lleida»

P I-IV

Mons. Gallagher presideix la festa de Meritxell i beneeix la nova talla i el cambril

P 9

Pensant-ho millor

«Alzheimer espiritual»

Francesc Riu
Missioner de la
Misericòrdia

No, jo no m'he inventat aquesta expressió. L'he trobada escrita en el missatge que el papa Francesc ha enviat als qui han participat en el Jubileu Continental de la Misericòrdia, que a finals d'agost es va celebrar a Bogotà amb cardenals, bisbes, preveres, i representants d'institucions religioses i laiques de 22 països d'Amèrica Llatina, a més dels Estats Units i el Canadà. M'ha semblat una expressió molt adient per al·ludir a un fet que preocupa el papa Francesc: l'actitud d'aquells que tenen dificultats per acceptar un dels missatges que ell ens ha transmès en l'exhortació *Amoris laetitia*, i aquesta actitud els ha portat a l'extrem de rebutjar el seu magisteri. Em refereixo a la necessitat de recórrer a la misericòrdia i acollir amb els braços oberts els matrimonis que es troben en situacions «irregulars», manifestant-los que l'Església és, també, la seva llar. Heus aquí el seu pensament: «En veure com actua Déu [amb misericòrdia], ens pot passar el mateix que va passar al fill gran de la paràbola del Pare Misericordiós: escandalitzar-nos per la manera com el pare tracta el fill petit que retor-

na a casa. Escandalitzar-nos perquè l'acull amb els braços oberts, perquè el tracta amb tendresa, perquè fa que el vesteixin amb els millors vestits, brut com estava. Escandalitzar-nos perquè l'havia besat i li havia organitzat una festa. Escandalitzar-nos perquè no l'havia castigat sinó que l'havia tractat com el que era: un fill. Comencem a escandalitzar-nos quan apareix l'*Alzheimer* espiritual; quan oblidem com el Senyor ens ha tractat, quan comencem a jutjar i dividir la societat. Ens envaeix una lògica separatista que, sense adonar-nos-en, ens porta a fracturar la nostra realitat social i comunitària. Fracturem el present construint dos sectors: el sector dels bons i el dels dolents, el sector dels sants i el dels pecadors. Aquesta pèrdua de memòria ens fa oblidar la realitat més rica que tenim i la doctrina més clara que ens cal defensar. Sí, la realitat més rica i la doctrina més clara: essent nosaltres pecadors, el Senyor mai no ha deixat de tractar-nos amb misericòrdia.» No sé què en pensareu. Potser es tracta d'una malaltia que s'encomana. No ens aniria bé una vacuna contra l'*Alzheimer* espiritual?

L'EFEMÈRIDE DE LA SETMANA

Dia 19 de setembre del 1991: als Alps italians uns excursionistes alemanys descobreixen Ötzi, l'home de gel.

Zoom

Eduard Brufau

Un dels actes centrals de la Diada Nacional de Catalunya va ser novament una multitudinària concentració convocada per Òmnium Cultural i l'Assemblea Nacional Catalana, marcada per l'ambient festiu i reivindicatiu. Enguany es va fer de forma descentralitzada i va reunir unes 900.000 persones a Barcelona, Tarragona, Lleida, Salt i Berga. La vigília va tenir lloc l'acte institucional convocat pel Parlament i la Generalitat de Catalunya, en què per primera vegada va assistir l'arquebisbe Joan Josep Omella. Dirigit per Josep M. Mestres, l'espectacle va recordar les persones migrades al llarg dels segles i va posar en valor Catalunya com a terra d'acollida.

La setmana en tuits

Josep Àngel Saiz @BisbeSaiz

Bisbe de Terrassa

#BonDilluns. #TornadaEscola. La inversió de futur més important per a la família i per al país és l'Educació

Jaume Pujol @PujolJaume

Arquebisbe de Tarragona

Bona Diada a tots. Celebrem amb goig la nostra tradició cultural i moral, d'evidents arrels cristianes i alhora plenament oberta

Alexis Serra Rovira @AlexisSerra

Cap del gabinet de la consellera de Presidència

Impressionant @ArnauTordera i les Obeses a «Venim del nord, venim del sud» de Lluís Llach

Carme Forcadell @ForcadellCarme

Presidenta del Parlament de Catalunya

Lliurem la medalla d'honor del #Parlament a Manel Esteller, un gran representant de la lluita contra el càncer

Enric Vendrell @evendrella

Director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya

Gràcies Abat i tota la comunitat de @MonestirPoblet per acollir la commemoració del 40è aniversari de la @Marxa76

Oscar Camps @campscar

Fundador de Proactiva Open Arms ONG

La diferència entre viure i morir la marca una armilla salvavides de 16€ entregada a temps. Ells paguen 50€ x 1 falsa

Escollat a Ràdio Estel

Ignasi Miranda

Coordinador d'Informatius

La Diada Nacional de Catalunya ha estat molt present aquests dies a la programació de Ràdio Estel. A banda dels col·loquis del programa *El mirador de l'actualitat* divendres 9 i dilluns 12 de setembre i de la primera hora de la *Fórmula Estel*, un programa especial va servir perquè, el mateix diumenge 11, els oients coneguessin les principals activitats, amb els actes institucionals i les iniciatives dels partits i entitats, i seguissin les 5 concentracions a Lleida, Berga, Salt, Tarragona i Barcelona, convocades per l'Assemblea Nacional Catalana i Òmnium Cultural.

De 17 a 18.30, es va seguir el que passava durant la Diada, amb dos analistes i una entrevista a l'alcalde de Sant Boi de Llobregat, Lluïsa Moret, que va revivir l'esperit de la gran manifestació celebrada a la seva ciutat ara fa 40 anys. En el col·loqui, el periodista Josep Maria Balcells va expressar dubtes sobre «la possibilitat que aquest lema, "A punt", sigui real i doni pas a una independència els propers mesos». Per la seva part, el secretari general de la Unió de Religiosos de Catalunya, Lluís Serra, va destacar que «ara el més important és que tots els agents polítics analitzin per què s'ha arribat aquí i vegin que alguns es van carregar un nou Estatut que mantenia Catalunya dins l'Estat».

Taltavull, Catalunya i les Illes

La Mare de Déu és venerada tant a Catalunya (Montserrat) com a Mallorca (Lluc) amb l'apel·latiu afectuós de «la Moreneta». Que ella protegeixi el bisbe Sebastià en aquest nou ministeri per al bé de l'Església i ajudi a intensificar els lligams entre Catalunya i les Balears.

Estrena a internet d'un documental sobre la biografia del beat Pere Tarrés
P 22-23

Arrelats i oberts

A aquest «arrelats allà on som», que mostra la nostra estimació per la pròpia terra, la pròpia llengua, la pròpia cultura, la que hem après amb l'amor dels nostres pares, que ens dóna identitat i ens constitueix com a poble, li hem de donar una dimensió nova, la d'«oberts a tot el món». És el gest inconfusible de la solidaritat humana i, sobretot, de la caritat cristiana, la que ens fa mirar el món i les persones amb la mateixa mirada de Déu, la del seu amor.

Primera missa de Mons. Taltavull com a administrador apostòlic de Mallorca

Va tenir lloc al santuari de Lluc l'11 de setembre passat

Cristina Sánchez

Palma

Fotos: Agència Balèria

No podia ser d'una altra manera. La primera celebració del nou administrador apostòlic de Mallorca després de la seva presa de possessió va ser al santuari de Lluc: «Venir a Lluc i contemplar la Nostra Mare és contemplar una de les manifestacions de la saviesa de Déu», va afirmar Mons. Sebastià Taltavull a l'inici de la seva homília. «He demanat al Senyor: "D'on em vindrà la força, la il·luminació, la inspiració per dur a terme la tasca que m'ha encomanat el papa Francesc?" Cada vegada que agaf la Paraula de Déu, que dedic temps a la pregària i que veig oportunitat de servir.»

Acompanyat per la comunitat de Missioners dels Sagrats Cors present al santuari, Mons. Taltavull va posar Maria com a exemple «d'humilitat i de pregària», «perquè ha descobert que Déu l'estima, que ha actuat dins la seva vida». «Avui hem vingut peregrinant en família a aquest santuari», i, recordant les paraules del papa Francesc, recordà que «tota la vida és una peregrinació, i tots nosaltres som un caminant, un pelegrí que recorre el seu camí fins a aconseguir la meta anhelada». I aquesta meta és la misericòrdia.

A la celebració va assistir el president del Consell de Mallorca, Miquel Ensenyat, i la consellera de Salut, Patrícia Gómez, així com nombrosos fidels.

La diada de Lluc té lloc cada any al voltant del segon diumenge de setembre. Centenars de persones surten de matinada des de diferents pobles de la part forana per peregrinar a peu fins al santuari.

Dos elements han marcat significativament la diada d'aquest any: la celebració de l'Any Ramon Llull, que està amarat totes les efemèrides amb el record d'aquest missioner incansable, i el 125è aniversari de l'arribada dels Missioners dels Sagrats Cors al santuari. Va ser el 1891 gràcies a la iniciativa de Jacint M. Cervera, que va encomanar al P. Joaquim Rosselló l'administració del santuari que ha esdevingut el centre espiritual de referència de l'Església de Mallorca.

Adéu de Mons. Salinas

D'altra banda, el dia abans, el 10 de setembre, 150 preveres i centenars de religiosos i laics van acompanyar Mons. Xavier Salinas en la seva missa

de comiat a la catedral de Mallorca. Va ser una eucaristia marcada per l'agraïment mutu del poble per a qui ha estat el seu pastor durant gairebé quatre anys.

En l'homília, va destacar que aquella missa «marca un punt en el camí de la meua història i de la vostra». Va agrair a la diòcesi, a la vegada, «el gran sentiment de solidaritat i l'esperit missioner». Preveres, seminaristes i col·laboradors van rebre paraules de gratitud de qui ja és bisbe auxiliar de València.

Acte seguit, al palau episcopal, Mons. Sebastià Taltavull va llegir el nomenament emès pel papa Francesc com a administrador apostòlic de la diòcesi de Mallorca davant del Col·legi de Consultors.

Mons. Salinas ha escrit una carta de comiat als diocesans de Mallorca, on explica que la seva renúncia a la seu illenca és «una decisió que he pres lliurement, després d'haver pregat davant del Senyor i assistit pel consell de persones de criteri humà i eclesial,

mirant el millor per a la diòcesi». Així mateix, demana «disculpes si amb algun defecte meu he ofès algú o li he donat motius de preocupació. En plena consciència que Déu misericordiós és qui ens perdona i renova, vos prego que m'acompanyeu amb la pregària en aquesta nova etapa del meu ministeri episcopal».

El bisbe Xavier Salinas expressa el seu agraïment als diocesans, especial-

ment als preveres i diaques «als quals he intentat tractar de forma cordial i fraterna, cercant els camins oportuns per a la renovació eclesial al cor de la nostra societat».

Finalment, subratlla que prega «al Senyor perquè camineu ben units sota el guiatge de l'administrador apostòlic que la Santa Seu ha designat en la persona de Mons. Sebastià Taltavull, a l'espera d'un nou bisbe».

Agraïment del cardenal Cañizares

AVAN / València

El cardenal arquebisbe de València, Antonio Cañizares, ha agraït al papa Francesc la designació com a nou bisbe auxiliar de València Mons. Xavier Salinas i l'ha definit com «el bisbe més ben preparat en el terreny de la iniciació cristiana, la catequesi i l'educació cristiana de nens i joves», tasques que assumirà a l'arxidiòcesi. El cardenal Cañizares ha explicat que València necessitava enfortir aquests camps «per fer una diòcesi evangelitzada i evangelitzadora». Per això, va demanar al Papa «concretament, Xavier Salinas,

com a bisbe auxiliar per ajudar en aquesta comesa». En aquest sentit, s'ha mostrat molt satisfet que Francesc «hagi accedit al meu prec» perquè és «un veritable regal de Déu i un gran gest de benvolença, de proximitat, comprensió i paternitat del Papa».

El cardenal ha elogiat la trajectòria de servei a l'Església de Mons. Salinas i ha demanat als diocesans de València que «el rebeu amb els braços oberts i l'acompanyeu amb el vostre afecte i pregària i seguiu les seves orientacions que ens seran tan beneficioses».

Amb el bisbe Salinas, el cardenal Cañizares compta amb tres bisbes auxiliars.

«Accepto amb tot l'amor de què sóc capaç»

Sebastià Taltavull arriba a la diòcesi de Mallorca amb una actitud «sinodal»

Rosa María Jané Chueca

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

En una roda de premsa al palau arquebisbal de Barcelona, el 8 de setembre passat, es confirmava el rumor que des de feia setmanes circulava entre els periodistes a l'entorn del relleu a la diòcesi de Mallorca: Mons. Sebastià Taltavull, administrador apostòlic. D'aquesta manera, el bisbe auxiliar de Barcelona combinarà la seva tasca a l'arxidiòcesi catalana amb la seva nova responsabilitat com a administrador apostòlic de la diòcesi balear amb «els drets, facultats i missió que competeix als bisbes diocesans», segons es llegeix al decret de nomenament.

«Vull prestar un servei pastoral que vull fer bé, comptant amb totes les persones amb les quals treballaré per fer una Església acollidora, servidora dels més necessitats», va destacar el nou administrador apostòlic de Mallorca. En aquest aspecte, va tenir un record per la religiosa assassinada a Haití, Isa Solà, i va subratllar que, com ella, «vull estar arrelat al poble amb els més pobres». I va afegir: «Vull treballar arrelat allí on vagi. Sempre vivim amb el desig de millorar i de comunicar l'Evangeli amb una actitud sinodal, amb esforç i voluntat de treballar plegats. Sóc un creient que camina amb el poble. Accepto amb tot l'amor de què sóc capaç.»

Encara que els periodistes van insistir en diverses ocasions perquè Mons. Taltavull es pronunciés sobre els motius polèmics que han dut el Vaticà a traslladar Mons. Xavier Salinas a l'arxidiòcesi de València com a bisbe auxiliar (presumpta relació impròpia amb la secretària que va desencadenar una ruptura matrimonial), el prelat es va limitar a dir que «jo no puc jutjar els motius de la renúncia. Hem de ser molt respectuosos en aquests moments. He de respondre al que em demana l'Església

de Mallorca i caminar cap endavant». Amb tot, va assenyalar que «som amics de tota la vida, ha fet una gran aportació a l'Església en l'àmbit catequètic. Tots, amb les nostres virtuts i defectes, anem endavant».

La compareixença va estar presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella. Al costat hi havia Mons. Taltavull i també l'arquebisbe emèrit de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach. Tots tres van repetir una mateixa paraula: «agraïment» al papa Francesc per haver confiat en el bisbe auxiliar per al pasturatge de Mallorca. Com deia el cardenal Martínez Sistach, «la nostra diòcesi és generosa i presta aquest servei a la diòcesi germana de Mallorca».

«És una bona notícia que el Papa hagi confiat en ell», deia l'arquebisbe Omella, encara que reconeixia que «ens fa una mica de pena perquè el tindrem una mica menys... Gràcies al Sebastià per haver acceptat aquesta feina. L'acompanyarem amb la pregària i l'afecte». A efectes pràctics, Mons. Taltavull continuarà a Barcelona i combinarà uns dies a la capital catalana i uns altres a Mallorca. «Aquesta feina de Mallorca es farà molt des de Barcelona. He de dedicar-hi més qualitat de temps. Miraré de no afuixar la intensitat de feina i atendre el màxim que pugui en un lloc i en l'altre», reflexionava el bisbe auxiliar de Barcelona. Segons el prelat, el seu repte serà «saber si podré respondre bé: són dues diòcesis grans. Confio plenament en

Mons. Omella entre el cardenal Martínez Sistach i Mons. Taltavull.

MONS. OMELLA
«És una bona notícia que el Papa hagi confiat en ell malgrat que ens fa una mica de pena perquè el tindrem una mica menys...»

MONS. TALTAVULL
«Vull treballar arrelat allí on vagi. Sóc un creient que camina amb el poble»

el Senyor, Ell m'ajudarà. També estic en mans de la Mare de Déu».

Com va explicar Mons. Taltavull, «vaig a Mallorca a predicar l'Evangeli, a reunir les comunitats cristianes, a comprometre els cristians en tots els ambients... no hem de viure una fe vergonyant». Parafrasejant el papa Francesc, va constatar que «el pastor ha de guiar el ramat, ha d'anar enmig del ramat per ajudar els endarrerits i al darrere del ramat, per veure per on camina el poble. Ha de tenir capacitat d'escolta del poble».

L'arxidiòcesi de Barcelona, malgrat la bona voluntat del bisbe Taltavull de no disminuir la intensitat de feina, notará aquest desdoblament del seu auxiliar. Davant la possibilitat de nomenar nous bisbes auxiliars, l'arquebisbe Joan Josep Omella va comentar que «el Papa ens ha demanat un servei especial del nostre bisbe auxiliar. Ho acceptem, observem i ja veurem el futur. De moment no hem pres cap decisió».

Caminar plegats

En el seu missatge als nous diocesans, el bisbe Taltavull assenyala, en primer lloc, la voluntat d'«acompanyar-vos amb humilitat i fidelitat en el camí que esteu recorrent. (...) Des del meu servei pastoral, és amb vosaltres que vull fer-ho bé». Una cosa que deixa molt clara és que «l'avui de la nostra societat i dels cristians dins d'ella, és fascinant i entusiasmador per fer que la nostra vida de creients en Crist sigui paraula i gest que atreguin, interpel·lin i animin qualsevol persona, sigui creient o no. (...) Volem ser llevats de transformació evangèlica».

Per això, convida els cristians de Mallorca a «tornar junts a la font de l'Evangeli, per captar quina novetat ens presenta (...)». La nostra responsabilitat i joia alhora és voler sembrar el bé. Així, anima a ser Església en sortida en clau de misericòrdia.

Mons. Taltavull no vol ser un pastor «exclusiu ni excloent», d'aquí que la seva salutació sigui «per a tots sense excepció».

Assenyala que «tots som coresponsables». Entre els temes que preocupen el prelat, destaca l'educació, la sanitat, la manca de feina, els joves, les famílies, la indiferència religiosa, el turisme... entre molts d'altres. «I ens preocupa, sobretot, com ser-hi presents i actius per tal d'influir positivament des de la nostra fe, oferint el millor de l'Evangeli fet vida en nosaltres.»

«És urgent», escriu a la salutació Mons. Sebastià Taltavull, «que siguem fidels al missatge que hem de comunicar i als gestos que l'han de fer creïble». I llança una sèrie de recomanacions: ser persones de bon tracte, no rebaixar el que cal viure i comunicar com a cristians... «Des d'aquest misteri, mescla de feblesa i comunió que és l'Església, us demano que preguem units perquè se'ns concedeixi aquella actitud sinodal —que vol dir “caminar junts”— que faci possible realitzar el que el Senyor avui ens demana a tots com a conversió pastoral i conversió personal.»

I acaba la carta amb un desig: «Que en aquesta aventura ens sentim joiosament implicats i animats a fer-ho.»

Pelegrinatges 2016

Geòrgia

Del 7 al 16 d'octubre

"la festa de la túnica sagrada"

Guatemala

Expedició cultural

Del 17 al 28 d'octubre

Els colors d'Amèrica

www.clubmes.cat

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Iran

Del 7 al 17 de novembre

Llums de Nadal NEW YORK

Del 30 de novembre al 5 de desembre

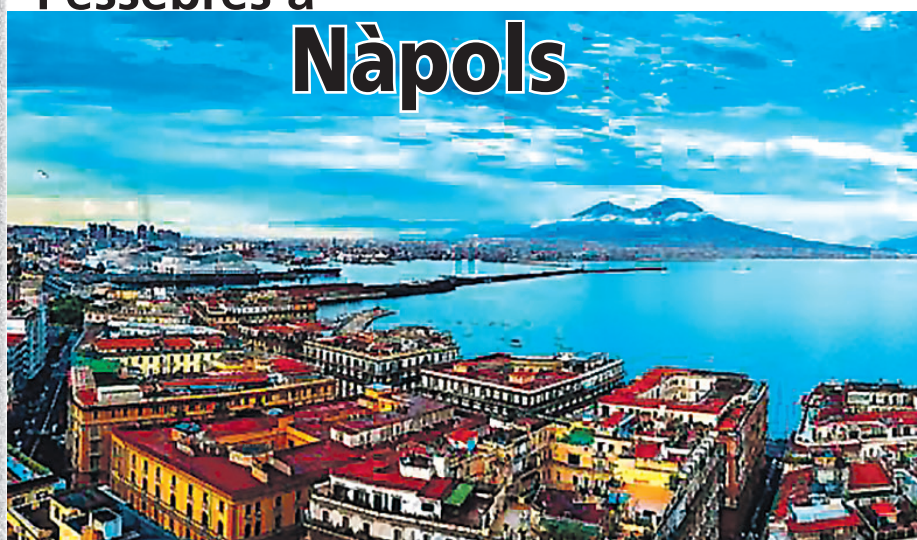
TERRA SANTA

Del 30 de novembre al 9 de desembre

Pessebres a

Nàpols

Del 14 al 18 de desembre

ETIÒPIA

Del 12 al 24 de gener

TIMKAT 2017, es tracta del viatge a Etiòpia anual de celebració de la Festa de l'Epifania a Lalibela

El Papa culmina la reforma de la Cúria

Francesc acaba les dues fusions previstes creant un nou dicasteri

Joan Piñol
Redacció

Des que el Consell de Cardenals —el nou cos assessor que va crear el papa Francesc després de ser escollit— va començar a estudiar la reforma de la Cúria de la Santa Seu, va quedar clar que es produirien dues grans fusions de dicasteris vaticans —com s'anomenen els «ministeris» de la Cúria. D'una banda, un dicasteri agruparia la pastoral familiar, laïcal i de defensa de la vida i, de l'altra, un altre dicasteri s'ocuparia de la caritat i l'atenció als pobres.

El primer moviment va ser el 17 d'agost quan el *Bolletino* de la Santa Seu feia pública l'erecció definitiva del Dicasteri per als Laics, la Família i la Vida, que agrupa els pontificis consells per a la Família i els Laics juntament amb l'Acadèmia per la Vida. Per a la nova institució, el Papa va cridar un nord-americà, el bisbe de Dallas Kevin Farrell. De fora d'Itàlia i d'Europa, moderat però membre dels Legionaris de Crist; un bisbe no cardenal per aportar saba nova al nou engranatge curial.

Finalment, el 27 d'agost passat el Papa duia a terme l'última gran renovació de la Santa Seu, la creació del Dicasteri per al Servei al Desenvolupament Humà Integral, que agrupa les funcions que fins ara duïen a terme quatre pontificis consells: Migrants, Justícia i Pau, *Cor Unum* i Pastoral de la Salut. Com s'esperava, el nou prefecte serà el cardenal ghanès, Peter Kodwo Appiah Turkson, que fins ara ja liderava el Pontifici Consell de Justícia i Pau. Dels quatre dicasteris fusionats, dos ja es trobaven vacants i un altre estava dirigit per un cardenal que havia superat l'edat de jubilació.

Cor Unum —encarregat de coordinar l'ajuda humanitària i assistencial de l'Església— estava vacant des del novembre del 2014 en què el cardenal Sarah va ser transferit a la Congregació del Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments. El de la Pastoral de la Salut estava vacant des del 12 de juliol passat quan el seu president, el polonès Zygmunt Zimowski, va morir després d'una llarga malaltia amb només 67 anys. El cardenal italià Antonio Maria Vegliò, que el febrer vinent farà 79 anys, dirigia el Pontifici Consell de la Pastoral per als Migrants i era el curial més veterà al capdavant d'un dicasteri.

Nomenaments pendants

Segons el breu *motu proprio* del Papa que acompanyava la creació del nou dicasteri, la nova institució haurà d'anar prenent forma en els propers mesos i la fusió no tindrà lloc de manera definitiva fins a l'1 de gener del 2017. De fet, en ambients vaticans, les fusions dels dicasteris (es passarà de 20 congregacions i Ponti-

El cardenal ghanès Peter Turkson serà el prefecte del nou dicasteri.

El Papa es reserva per un temps la gestió directa i personal de la Pastoral amb els Refugiats

va ser nomenat arquebisbe de Cape Coast l'any 1992 amb només 44 anys. El 2003 era creat cardenal per Joan Pau II cosa que també el converteix en un dels cardenals més veterans encara en actiu. L'any 2009 el papa Benet XVI el va cridar al Vaticà per fer-se càrrec del Pontifici Consell de Justícia i Pau. En aquests últims 7 anys, una de les actuacions més destacades del cardenal Turkson ha estat la col·laboració amb el papa Francesc en l'elaboració de l'encíclica *Laudato Si* sobre ecologia.

Una de les particularitats dels estatuts del nou dicasteri és que la Pastoral dels Refugiats serà competència directa del Papa. En aquest petit gest

simbòlic, Francesc s'arroga la gestió dels refugiats per a si mateix, encarregant-se així d'un dels temes d'intensa actualitat que el preocupen més. Els estatuts estableixen que «una Secció del Dicasteri s'ocupa específicament de tot allò que concerneix els pròfugs i refugiats, aquesta secció es posa sota la guia del Summe Pontífex *ad tempus* que l'exercirà de la manera que consideri oportú». Aquesta separació, per un temps, de la Pastoral dels Refugiats suposa una excepció. Tot i que en última instància tota la Cúria vaticana està dirigida pel Papa, els refugiats serà l'únic aspecte en què el Pontífex tindrà la competència directa.

fics Consells a només 16) es preveu com un repte organitzatiu i logístic. Caldrà fusionar personal, oficines i càrrecs. Encara queda pendent el nomenament dels secretaris dels dos dicasteris i els diferents subsecretaris. Segons els estatuts aprovats pel Papa *ad experimentum*, és a dir, sotmesos a futuribles i previsibles modificacions per millorar-los, preveuen que els càrrecs inferiors puguin ser ocupats per laics o per religiosos.

El Dicasteri per al Servei al Desenvolupament Humà Integral agruparà totes les funcions relatives al Magisteri Social de l'Església. El nou prefecte és un dels homes forts del Vaticà. El cardenal Turkson, que a l'octubre farà 68 anys, i el cardenal Sarah són els dos únics africans a la Cúria. Turkson

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:
Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

www.centromedicoplazamolina.es

Barcelona

«Les humanitats no estan renyides amb la professionalització»

Sílvia Coll Vinent, professora de la Facultat de Filosofia (URL)

Oriol Casals

La Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull i La Salle organitzen la III edició del màster en Pensament i Creativitat per al món tecnològic i empresarial, del 5 d'octubre al 28 de juny. Aquesta formació ofereix una introducció al pensament contemporani d'altíssima qualitat gràcies a la selecció del professorat que l'imparteix, entre el qual hi ha Sílvia Coll Vinent. Trobareu més informació d'aquest màster, coordinat per Josep M. Esquirol, al tel. 932 902 419; admissions@salleurl.edu; www.besla-salle.net i www.filosofia.url.edu.

La reflexió sobre la condició humana ens fa més creatius?

Reflexionar sobre la condició humana a partir dels grans filòsofs i de les grans obres de la literatura alimenta la creativitat. Quan llegim textos d'Aristòtil, de Kant, de Dostoievsky o de James Joyce, o interpretem grans obres d'art, fem funcionar l'esperit crític; entrem en contacte amb la creació filosòfica, literària i artística. Això desvetlla l'enginy i l'espurna necessària per poder capgirar els reptes de la vida laboral i de la vida quotidiana des d'un nou enfocament més humanístic.

Quins continguts hi ha en aquest màster?

Bàsicament continguts de pensament, de literatura i d'art. El màster s'organitza en tres mòduls. El fil

conductor del primer és la condició humana, a càrrec de Josep M. Esquirol, professor de Filosofia i autor de *La resistència íntima. Assaig d'una filosofia de la proximitat*. Aquest títol resumeix en part l'esperit del màster. Per acostar-nos a les grans idees que s'han generat des dels grecs fins avui ho hem de fer seguint de prop les seves obres, llegir-les i discutir-les, i reflexionar a partir d'elles sobre la nostra condició humana i el nostre paper en el petit món que ens envolta o en el gran món de la globalització. El màster inclou lectures filosòfiques, literàries i artístiques. D'algunes obres literàries podem aprendre grans lliçons filosòfiques i ètiques.

Què poden aportar en la vida personal i en l'àmbit laboral?

Riquesa espiritual molta. Les humanitats, els sabers filosòfics, literaris i artístics no estan renyits amb la professionalització: àmbit professional i humanístic es complementen. Els continguts del màster enriqueixen l'aprenentatge en el pensar i en l'actuar de la vida personal i col·lectiva, que necessita els sabers allunyats de finalitats utilitàries perquè resulten útils, valgui la paradoxa, per al *savoir faire* dels empresaris i tècnics. Haver entès les bases d'Aristòtil, Spinoza o Hegel, haver llegit textos clau de la literatura universal, haver après conceptes a partir d'un filòsof o corrent filosòfic, pot ajudar a fer el món més humà, i una mica més esperançador.

El pensament i la vida

Josep Maria Esquirol

Coordinador del màster en Pensament i Creativitat

En l'àmbit de l'ensenyament universitari hi ha l'oportunitat de reunir la formació professional amb allò que els antics anomenaven la «cura de l'ànima». Es tracta de mostrar com el fet de pensar a fons alguns aspectes fonamentals de la condició humana porta tant a poder orientar millor la pròpia vida com també a dotar d'una major capacitat creativa, que es pot expressar en els diversos àmbits professionals. Aquest tipus d'estudi, que es podria retolar com a «estudi humanístic», ha de con-

sistir no pas en un sumatori de dades, ni de teories, sinó en una introducció autèntica a la gènesi del pensament. És a dir: ha de dur a l'experiència del pensar; a l'experiència de generació del pensament a partir de l'afectació dels interrogants més majúsculs.

I hom pot comprovar això: que l'experiència del pensar esdevé alhora font de creativitat, gairebé en sentit literal. L'anada a la gènesi del pensament és el millor entrenament per la creativitat —que és un tipus de generació.

Hi ha dos aspectes que, si les coses es fan bé, han d'acompanyar aquest tipus d'estudi. Encara que sigui parcialment, cal superar la lògica del clientelisme (ni el professor és un venedor a sou, ni l'alumne, un consumidor exigent). Cal superar-la per tastar què vol dir la comunitat dels que vibren per la mateixa cosa. Per

explicar això em remeto a una frase programàtica i exhortativa d'Albert Magne, treta del seu comentari al llibre II de la *Política* d'Aristòtil: *La dolcesa de la vida en comú a la recerca de la veritat*. Sense aquest tast, no es pot parlar pròpiament de comunitat universitària i menys encara de comunitat de pensament.

L'altre aspecte decisiu és el de la confiança i l'autoritat. No pas autoritat com a poder, que ja és la seva degeneració, sinó confiança com a reconeixement. Només hi pot haver introducció del pensar si hom fa confiança en qui ensenya. Això demana dues coses: que efectivament qui ensenya estigui en el camí del pensament, que qui rep pugui reconèixer aquesta excel·lència i, amb confiança, deixar-se guiar.

Tot això ja ho deia un venerable mestre, no fa pas gaires anys. George Steiner exclamava: «Què faré jo per uns éssers humans que no creuen que llegir Kant, Joyce o Goethe sigui el

sumum, el més excel·lent de les seves vides, i que, no obstant, volen més temps d'oci i més camp lliure per a la sensibilitat? És probable que aquesta sigui la pregunta més difícil de totes, i el curiós del cas és que una gent com nosaltres, els privilegiats intel·lectuals, quasi ens hem incapacitat a nosaltres mateixos per respondre-la.»

La Universitat té el repte i la urgència de repensar-se enmig de la lògica clientelista i la proliferació dels estudis com si fossin nous productes de consum. També la dinàmica de la «recerca» ha de ser repensada, i anar al valuós i no pas al quantitatiu. I cal que sorgeixin iniciatives, encara que siguin modestes i semblin estranyes. Es tractarà d'una sortosa estranyesa, com la del màster que ha motivat aquesta reflexió: el màster en Pensament i Creativitat organitzat entre La Salle i la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull.

Urgell

Solemne festa de Meritxell

Mons. Gallagher beneeix la nova talla i el cambril

M. C. Orduña
Canillo

La festa de la Mare de Déu de Meritxell va ser presidida, el 8 de setembre, per Mons. Paul Richard Gallagher, arquebisbe secretari per a les Relacions amb els Estats, que va oficiar juntament amb l'arquebisbe i copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives.

Mons. Gallagher ha estat l'autoritat del Vaticà de més categoria que ha visitat el Principat. La seva visita va coincidir amb la celebració dels 40 anys de construcció del nou santuari-basilica, després que un incendi va destruir-ne el petit santuari romànic i la talla romànica; i va beneir una nova talla de la Mare de Déu de Meritxell, feta a imatge de l'original, i un cambril per la Mare de Déu, de factura moderna. Una marea constant de fidels va visitar el santuari en totes les celebracions que es van fer al llarg del dia 8 i el dia abans en la vetlla de pregària.

L'incendi del 1972

La matinada del 9 de setembre del 1972, després del tradicional aplec al santuari de Meritxell, van saltar totes les alarmes: s'havia declarat un incendi al temple. Alertats els bombers i el rector de Canillo, Mn. Ramon Rosell, les famílies que vivien a prop es van abocar a apagar-lo, però va ser impossible aturar-lo i les flames van engolir gran part del que contenia. Va desaparèixer la Mare de Déu de Meritxell, una imatge romànica del segle XII: una reina asseguda com a *Sedes Sapientiae*, coronada, amb l'ull diví en la seva corona, que té a la falda l'infant Jesús descalç i sense corona, que sosté amb la mà esquerra el llibre dels Evangelis mentre la mà dreta s'allarga cap al devot pelegrí.

Les autoritats andorranes van decidir construir un nou santuari tot conservant i reparant l'original. Es va triar un projecte de Ricardo Bofill de factura molt moderna, obert a la llum i la natura que envolta l'indret. El nou santuari va ser inaugurat el 8 de setembre del 1976, justament ara fa 40 anys, per l'aleshores bisbe i copríncep Mons. Joan Martí i Alanís.

Aquesta data va ser recordada per Mons. Joan Enric Vives, l'arquebisbe d'Urgell, en les seves paraules inicials de benvinguda. Meritxell va viure moments de joia, enguany, amb la recuperació de la Mare de Déu trobada «original», ja que s'ha realitzat una talla en fusta de til·ler de la imatge de la Mare de Déu de Meritxell utilitzant la geometria 3D de la imatge, i a partir

Les autoritats davant la imatge de la Mare de Déu de Meritxell.

L'arquebisbe d'Urgell dona la benvinguda als assistents a la celebració, presidida per Mons. Gallagher (a la dreta de la imatge).

de les fotografies existents de la Mare de Déu original, cosa que ha donat lloc a una peça amb una volumetria i unes dimensions gairebé exactes a les de la talla perduda en l'incendi. Després, un equip de conservadors i restauradors ha fet un acurat treball de policromia en la peça.

Celebració i benedicció

L'homilia de Mons. Paul Richard Gallagher va tenir paraules envers el poble andorrà i la seva fe, que l'inscriu en «una història de salvació». Gallagher va assenyalar que la història, el passat i el present d'Andorra no es poden entendre sense la Mare de Déu de Meritxell. També va apuntar l'estimació del Sant Pare per Andorra. El secretari per a les Relacions amb els Estats del Vaticà va considerar en declaracions posteriors a la celebració que una «entitat política depèn del seu poble, no de les forces exteriors».

aquest sentit, Gallagher va manifestar que les relacions amb el Vaticà són «excel·lents» i va recordar que «sempre hem col·laborat molt amb les relacions diplomàtiques d'Andorra». Va qualificar Andorra com un poble cristià amb una fe històrica que obliga a viure en atenció als pobres.

Mons. Gallagher i Mons. Vives van saludar les autoritats en arribar al santuari: el síndic, el cap de Govern i el representant del copríncep francès, i l'arxiprest de les Valls d'Andorra. Ja a dins, acompanyants de les autoritats, van visitar el nou cambril i la nova talla de la Mare de Déu de Meritxell, dels quals Mons. Vives va explicar alguns detalls.

En la solemne missa principal de la diada, Mons. Vives adreçà unes paraules de benvinguda a Mons. Gallagher, que va beneir el cambril i la talla de la Verge que restitueix la desapareguda en l'incendi del 1972. En acabat, seguí la missa, que va ser molt participada pels fidels.

La celebració eucarística, presidida per Mons. Gallagher, fou concelebrada per l'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, els sacerdots de les set parròquies andorranes i el primer conseller de la Nunciatura Apostòlica a Espanya i Andorra, Mons. Santiago De Witt, que acompanyava l'arquebisbe secretari per a les Relacions amb els Estats. La celebració fou solemnitzada pel Cor dels Petits Cantors d'Andorra.

Mons. Gallagher i Mons. Vives veneraren la Mare de Déu en acabar la celebració i van saludar personalment totes les autoritats i representants de les diferents institucions polítiques, jurídiques i socials del Principat. També van visitar l'exposició de 1.223 bíblies instal·lada en una sala annexa al santuari, acompanyats per Pere Roquet, el donant d'aquest fons.

EL MUNDO DE LAS HERENCIAS

“En el Bufete Rojas trabajamos para que cuando llegue el día en que ya no estés, tu familia pueda permanecer unida y que todo lo que te ha costado tanto acumular en vida, no sea motivo para dividirla cuando faltes.

Un buen testamento, bien explicado, con mucho amor y cariño puede ayudar a que este trámite tan doloroso pueda ser un poquito más fácil.”

Bufete Rojas

ABOGADAS ESPECIALISTAS EN HERENCIAS

TÉLEFONO 93 246 60 96 / 93 265 89 22 CONTACTO mariaelbarojas@bufeterojas.es WWW.BUFETEROJAS.ES

Tortosa

Any jubilar marià per al bisbat de Tortosa

Redacció
Tortosa

Amb motiu del 400 aniversari de la fundació de la Reial Arxiconfraria de la Cinta, l'any 2017, el papa Francesc ha concedit la gràcia d'Any Jubilar a la diòcesi de Tortosa. L'anunci l'ha fet públic el bisbe de Tortosa, Enric Benavent, al final de la solemne missa estacional en honor a la Mare de Déu de la Cinta, que va tenir lloc diumenge 4 de setembre a la catedral de Santa Maria, en plena festa major.

La petició formulada pel bisbe Benavent al Sant Pare ha comptat amb el suport del Capítol de la Catedral, l'Ajuntament, de la comunitat diocesana i de la mateixa Reial Arxiconfraria. S'ha posat en relleu la fundació de l'entitat a principis del segle XVII i la gran devoció que existeix a la ciutat de Tortosa i a tota la diòcesi, que es remunta a la matinada del 24 al 25 de març de l'any 1178, quan, segons una antiga tradició, la Mare de Déu es va aparèixer a la catedral a un sacerdot, a qui va lliurar el cingol que portava a la cintura. Des d'aquell moment, la Santa Cinta ha estat el tresor més

Mare de Déu de la Cinta.

Es combinaran aspectes religiosos amb altres de culturals, institucionals, pelegrinatges o obres de millora, entre altres moltes accions

xiconfraria, una associació pública de fidels que s'encarregaria del foment del culte públic i la devoció a la Mare de Déu de la Cinta, de promoure la tradició cristiana dels confreres, de cooperar amb tasques apostòliques de la diòcesi, de fomentar aspectes culturals, socials i artístics que es relacionen amb la devoció a la Santa Cinta i de donar suport a l'Església en les seves necessitats.

Anys més tard, l'Ajuntament de Tortosa va decidir declarar la Mare de Déu de la Cinta patrona de la ciutat. D'aquí a unes setmanes, una vegada fet públic l'anunci d'Any Jubilar Marià es donarà a conèixer el programa d'actes en què es combinaran aspectes religiosos amb altres de culturals, institucionals, pelegrinatges o obres de millora, entre altres moltes accions, amb l'objectiu de viure un intens any jubilar de santedat.

preuat de la catedral i ha estat, i és, reclamat com a ajut celestial per les dones embarassades.

El 1617, el bisbe Luis de Tena, teòleg insigne, va personalitzar el culte i la devoció a la Santa Cinta de manera que l'objecte deixés el protagonisme a la persona de la Mare de Déu. I així va ser que va fundar la Reial Ar-

Barcelona

I Jornada Pedagògica #Invulnerables

Redacció / Barcelona

El proper 23 de setembre tindrà lloc al CaixaFòrum de Barcelona la I Jornada Pedagògica #Invulnerables. El projecte liderat per sor Lucía Caram per respondre a la realitat de pobresa dels infants celebra una primera trobada amb ponents com Jordi Cardoner, vicepresident del FC Barcelona; Jordi Riera, catedràtic en Pedagogia Social per la Universitat Ramon Llull o la mateixa sor Lucía Caram.

Entre els temes que es tractaran en aquesta primera jornada destaquen els aspectes de la proposta educativa #Invulnerables, la força de la vulnerabilitat o l'educació emocional.

Com explica a *Catalunya Cristiana* sor Lucía, l'objectiu d'aquesta jornada és «oferir des del programa #Invulnerables una visió dels reptes de

l'educació avui. Els temps han canviat i cal caminar vers una educació que respongui a les necessitats reals dels nens i de la família i que no es limita a transmetre continguts o a imposar models. És una finestra als reptes de la nova educació, que vol formar persones lliures i responsables».

Sor Lucía Caram, religiosa dominica, va iniciar aquest projecte d'atenció integral d'infants i famílies que lluita contra la pobresa i l'exclusió social en el marc de l'Any de la Misericòrdia. Es tracta d'una iniciativa d'empoderament dels infants i de les seves famílies. Com diu la seva impulsora, «#Invulnerables no és un banc de recursos sinó un espai de transformació per aconseguir desenvolupar el màxim potencial dels infants i les seves famílies, gràcies al seguiment d'un pla de treball intensiu i d'avaluacions conjuntes».

Fundació
SAR
QUAVITAE

Cuidem persones

PREMIS FUNDACIÓ SARQUAVITAE | DOTACIÓ 20.000€

Els Premis Fundació SARquavitae es concedeixen amb l'objectiu de reconèixer el compromís social de persones i institucions que amb l'atenció sanitària i social a les persones i contribueixen de forma rellevant a fer del món un lloc millor. En la present edició estan dotats amb 20.000€.

5 CATEGORIES (DATA LÍMIT PRESENTACIÓ CANDIDATURES 05/10/2016)

1

Escoles Primària: Els nostres avis

Premi a la millor iniciativa d'interacció, projecte, activitat, acte o campanya de promoció dels valors d'estima, afecte, respecte, admiració, compromís o agraïment cap a la gent gran.

2

Batxillerat-FP: Millor treball o projecte d'Investigació sobre la Gent Gran

Premi al millor projecte de recerca vinculat amb la gent gran, la dependència, l'envelliment o el benestar de la gent de la tercera edat.

3

Col·lectiu de Gent Gran: Persones grans actives i solidàries

Premi a la millor acció de caràcter social, cultural o solidària orientada a persones grans i en reconeixement a la tasca de col·lectius o entitats de gent gran.

4

Professionals del sector: Millor pràctica en la cura de gent gran

Premi a la millor pràctica d'atenció sanitària, cura a les persones grans, en situació de cronicitat o dependència, programes amb famílies, teràpies, projectes de prevenció o projectes innovadors.

5

Mitjans de Comunicació: Rigor i sensibilitat envers la gent gran

Premi dirigit a articles, reportatges, entrevistes, etc. sensibilitzats amb les problemàtiques relacionades amb les persones grans o en situació de dependència.

Més informació:

www.sarquavitae.es/premios-fundacion 93 306 53 60 fundacion@sarquavitae.es

Ezequiel Miranda de Dios: un home sant?

Jaume González-Agàpito

Rector de la parròquia de Santa Maria Reina de Barcelona

A l'hora de les primeres vespres de la festa de Santa Maria Reina, ha mort un fidel que freqüentava, des de fa 25 anys, la parròquia que té el mateix títol marià a Barcelona. Era magistrat de l'Audiència Provincial de Barcelona, pare de tres fills, tres filles i una altra de difunta. Feia 8 anys i mig que havia mort la seva esposa. Ell vivia amb dues filles solteres, i cuidava amb elles un dels fills, disminuït.

Format pels Maristes i per la Companyia de Jesús, entre altres carismes, optà després per ser un seglar compromès amb Crist i el seu Evangelí en una Església catòlica que Ezequiel estimava i seguia fidelment. Home espiritual, amb confessor i director espiritual, amb un ritme de pregària i de contemplació molt exigent i amb una assistència, després d'una preparació personal encomiable, molt espiritual i freqüent de les celebracions litúrgiques.

Don Ezequiel tenia una preparació filosòfica i teològica molt notable. Llegia els Pares de l'Església, els documents del Magisteri Pontifici, diversos autors espirituals i no pocs autors senyets en la història de l'espiritualitat cristiana. Coneixia molt bé les obres de Tomàs d'Aquino, Tomàs de Kempis, Ignasi de Loiola, Teresa de Jesús i Joan de la Creu.

Era un jurista eminent i un magistrat modèlic pel que fa a l'equitat i a la justícia, sense cap mena de partidisme ni de submissió a altri. Aplicava la llei estrictament, però amb aquella moderació i filantropia que distingeixen el veritable jutge que emet la sentència, però sempre considerant que colpeix éssers humans i febles. En altres paraules, va servir fidelment aquella justícia humana que necessita el suport i l'embolcall de la justícia misericordiosa a Déu.

Coneixia, a part de les fonts i les disposicions del dret espanyol, les obres cabdals del Dret Romà, del Dret Canònic i les dels millors juristes de la nostra tradició jurídica. Era tot un expert en Filosofia del Dret i en Dret Natural.

La seva tasca a les diverses audiències

Ezequiel Miranda era el pare del nostre company Ignasi Miranda.

es i la seva llarga estada a les de Barcelona van fer que Don Ezequiel Miranda de Dios, que no amagava mai la seva condició de cristià, fos anomenat «Sant Ezequiel» pels magistrats companys seus, pels advocats i procuradors i pel personal subaltern.

Fou un cristià valent i coratjós, però també conseqüent. Tots els voluntaris, els necessitats i els cooperants del menjador social «El Pa de Sant Oleguer», el primer establert en una parròquia a Barcelona ara farà 20 anys, podien veure, no fa massa temps, com l'il·lustríssim Senyor Magistrat de l'Audiència de Barcelona, una tarda cada setmana i amb un davantal blanc, servia les dotzenes de pobres a taula, com també recollia i endreçava tots el atuells.

També els assistents a les *Converses de Pedralbes* pogueren sentir tres vegades que Don Ezequiel Miranda de Dios parlava de l'*Infern*, de *Jesucrist*

Va servir fidelment aquella justícia humana que necessita el suport i l'embolcall de la justícia misericordiosa a Déu

vist per un magistrat i de *Terra Santa*. Les *Converses de Pedralbes*, durant més d'un centenar d'elles, tingueren com a participant aquest magistrat, establert a Barcelona des de l'any 1975 després d'haver viscut abans bona part de la seva vida a Burgos, sempre sense renunciar als seus orígens familiars de la província de Salamanca, sobretot les localitats d'Alba de Tormes i Valdecarros.

La parròquia de Santa Maria Reina de Barcelona i el santuari diocesà de Santa Maria de Montserrat de Pedralbes tingueren sempre la presència, l'ajut i el compromís cristià de Don Ezequiel en totes les celebracions, actes i accions socials.

El dia 23 d'agost, dos dies després del seu traspàs, es va celebrar el funeral i es va enterrar al cementiri de Burgos el cos de Don Ezequiel Miranda de Dios. A petició dels sis sacerdots burgalesos participants en les exèquies, un servidor va presidir la celebració.

Al final de l'acte, i no amb poca emoció, vaig dir que, ara que es beatifiquen i es canonitzen tants germans i tantes germanes catòlics, potser caldria pensar a iniciar els tràmits perquè un seglar, eminent pel seu compromís evangèlic i la seva santedat, fos reconegut oficialment per l'Església catòlica com a model i com a intercessor.

Mn. Nonell, el dia que va celebrar 50 anys al servei de la parròquia de la Puríssima de Sabadell.

Joan Nonell i Renom

Mn. Joan Nadal

Rector de la parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell

Benvolgut Joan, tots aquests anys de convivència, de bona convivència, has estat per a mi i per a la parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell, la veu de l'experiència; una veu que ens ha guiat i aconsellat com passa amb els avis i àvies de cada família. El teu tarannà ha estat seny i rauxa, tenacitat i servei. La teva vellesa activa i positiva ha estat testimoni de vida, testimoni de fe.

Sí, has estat testimoni fins al final.

El dia del teu comiat va ser com una catequesi de sentiments, de fe, d'estimació... Qui més qui menys va vessar alguna llàgrima no de desconsol sinó d'enyorança perquè sabíem que a partir d'ara hauríem d'aprendre a viure amb aquest testament que ens has deixat però sense poder gaudir de la teva presència. Malgrat això, l'esperança de la fe i la confiança amb Déu Pare ens fa estar contents i joiosos d'haver tingut el do de la teva companyia i de la teva ment clara. A reveure company de fe, de vida, amb qui he tingut la sort d'haver fet un tram de camí.

Isabel Solà, la dinovena agent pastoral assassinada el 2016

Joan Piñol
Redacció

La mort de la religiosa catalana Isabel Solà, assassinada a trets a prop de la catedral de Port-au-Prince, a Haití, ha saltat a la primera plana de l'actualitat a casa nostra. Tanmateix, no s'ha fet saber que la religiosa de la congregació Jesús-Maria no és l'única religiosa assassinada mentre dedica la vida al servei dels altres. De fet, en el que portem del 2016, 19 agents pastorals han estat assassinats a tot el món, dels quals vuit eren monges, set sacerdots, tres laics compromesos i un seminarista. Segons dades del portal italià *il Sismografo*, el 2016 les víctimes han estat molt repartides per la geografia mundial: sis morts a l'Àfrica, sis a Amèrica, sis a Àsia i un a Europa. Els assassins van des de grups terroristes fins a simples lladres de carrer. La varietat en la tipologia de les víctimes, dels llocs on han estat assassinades i dels perpetradors de la seva mort evidencia com l'Església catòlica segueix a la primera línia en molts llocs on fer-ho suposa un perill real per la vida i la seguretat.

Com ha dit el papa Francesc en més d'una ocasió, «ahir, com avui, apareixen les tenebres del rebuig de la vida, però brilla més forta encara la llum de l'amor».

Mongòlia

Ordenat el primer sacerdot de Mongòlia

J.P. / Redacció

Jospeh Enkeeh-Baatar va ser ordenat sacerdot a la catedral d'Ulan Bator el 28 d'agost i es va convertir així en el primer capellà catòlic de Mongòlia de tota la història. En aquest país, situat entre Rússia i la Xina, la comunitat cristiana ha nascut de les cendres. Després d'una dura persecució religiosa durant la dictadura comunista soviètica, l'any 1992 es va restablir una primera missió catòlica al país i l'any 2002 el temple de Sant Pere i Sant Pau d'Ulan Bator va ser elevat a catedral i es va crear una prefectura apostòlica. El jove Enkeeh-Baatar és el primer fruit vocacional d'una lenta però segura expansió de la fe cristiana a Mongòlia on fa pocs anys s'ha publicat la primera Bíblia en la llengua local. Amb tres milions d'habitants es calcula que només hi ha 1.300 batejats catòlics ajudats per vint sacerdots i unes 50 monges, 70 missioners que provenen de 21 països diferents i 12 congregacions.

CatalunyaCristiana

Subscribiu-vos

Desitjo subscriure'm al setmanari Catalunya Cristiana durant un any (52 números)

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e: _____

☐ Edició paper 135€ ☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català ☐ Edició en castellà

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any ☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto ☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat _____ Oficina _____ DC _____ Compte _____ Data (dd/mm/aa) _____

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
Catalunya Cristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Església en sortida

Què vol Déu de mi?

Esther
Borrego
Linares

Aquest inici de mes de setembre començava amb la trista notícia de la mort d'una missionera de Jesús-Maria que des del 2008 vivia a Haití, Isabel Solà, allà va sobreviure al terrible terratrèmol del 2010 i allà intentava pal·liar el dolor que patia aquell país i que tantes persones vivien en el seu dia a dia. La seva pregunta quan va sobreviure al terratrèmol va ser aquesta: «Què vol Déu de mi?»

Pocs dies després, se celebrava a Roma la canonització de la Mare Teresa de Calcuta i el papa Francesc iniciava la seva homilia amb aquestes paraules del llibre de la Saviesa: «Qui comprèn allò que Déu vol?»

Què vol Déu de mi? Què li agrada a Déu? Són algunes de les preguntes que hem de respondre les persones que ens sentim i intentem viure plenament.

En tots dos casos, la Mare Teresa i Isa, van tenir una resposta clara: inclinar-se davant les persones que pateixen, donar la vida per amor en favor d'aquells que el món ignora, reconeixent en cadascun la dignitat que li pertany.

Perquè qui es posa al servei dels germans, per amor, és qui estima Déu. El Papa ens recorda que «la vida cristiana no és una simple ajuda que es presta en un moment de necessitat», va més enllà de la solidaritat, servir amb la pròpia vida en l'amor és caritat.

D'aquests dos testimonis ressalta alguna cosa que és senzilla i possible per a tots, el somriure, sí, totes dues eren dones de somriure ample i sincer. La Mare Teresa deia: «Potser no parlo el teu idioma però puc somriure't.»

En una Església que camina hem de ser capaços de donar resposta a la pregunta: què vol Déu de mi? I fer-ho des de la profunda alegria de saber-nos estimats per Ell per poder correspondre a aquest amor.

Des del monestir

Globalitzar la fraternitat

Aquesta tarda una piulada d'Oscar Camps, de Proactiva, amb les fotos d'unes embarcacions en què rescaten persones, deia: «Per molt poc, no moriran ofegats, encara que només els importi als familiars i a vosaltres.»

Em pregunto què ens ha passat que ens hem oblidat que som membres de la gran família humana, i que restem insensibles davant del dolor, el drama i la tragèdia de tants homes, dones, infants, ancians, que malviuen i moren cercant una vida digna, o simplement fugint del drama de la guerra, de la humiliació i de l'infern. Què ens passa, que ens acostumem al dolor aliè i que, fins i tot, ens cansem de denunciar els atropellaments i de reivindicar la justícia.

Llàtzer suspirava per les engrunes que queien del banquet d'Epuló, que havia construït el mur de la indiferència per no veure-hi, no sentir-hi, no ensumar. Quants murs som capaços d'aixe-

car! No som tan diferents d'Epuló. I el drama no era la seva fortuna, els diners, ni tan sols els banquets, sinó la incapacitat d'obrir els ulls per veure el que hi havia al voltant.

Avui tenim al nostre abast la possibilitat de veure-hi, mesurar, sentir, calibrar, però sovint preferim tancar els ulls i mirar cap a una altra banda. No volem veure aquells que només importen als seus familiars, si és que en tenen, o a algun aventurer solidari que es llença al mar o que és capaç de mullar-se perquè la vida dels altres «sí que li importa».

Em temo que l'Evangeli encara no ens crema i que la passió pel Déu de la vida no ha cristal·litzat en la nostra compassió envers els germans que pateixen.

Estem entretinguts en politiquejos, batalletes que ens inventem i de les quals, fins i tot, vivim.

N'hi ha que es dediquen a trepitjar els germans en la fe i han obert portals «religiosos» per devorar i esclafar; per destruir i perseguir els qui humilment intenten fer alguna cosa «més enllà» de dogmes i morals, pels germans que pateixen. Em pregunto quan aprendrem l'art d'estimar-nos i de defensar el que és dels altres com a propi. Quan aprendrem a conjuminar la justícia amb la solidaritat, i fins quan suportarem que la indiferència marqui les nostres opcions i mediocritat. Prou de culpar-ne els altres! Prou d'excuses! El cristià que no serveix traeix i el qui no es compromet no mereix ser cristià, potser és d'aquells als quals Jesús va dir que els vomitaria. Comencem un nou curs. Una nova oportunitat per despertar, per preguntar-nos cada dia: i jo, què puc fer avui per millorar la vida de les persones? És l'hora de globalitzar la fraternitat: ens hi apuntem?

Lucía Caram

Religiosa dominica
de Manresa

La sal de la terra

Elogi del retorn

El benestar de les vacances estiuenques, el fort ritme de la vida laboral o la difícil situació social i política del país suposen un cert repte per a la *rentrée*. Tendim a cercar fórmules personals per facilitar aquesta transició que habitualment cada any —al final de l'agost o als inicis del setembre— ocupa un gruix significatiu en el nostre estat emocional. Certament cada curs les circumstàncies no són les mateixes i, lògicament, les vivències i les reaccions tampoc. Hom diria que l'elogi de les vacances és desproporcionat en relació amb la percepció del retorn. En efecte, llevat el retorn a la llar per les vacances nadalenques —cal recordar la famosa cançoneta del *vuelve...*— i el reiterat comentari sobre el desig de la mainada per reincorporar-se a l'escola i trobar-se amb els «vells» amics i els «nous» mestres, la tornada als espais d'activitat habitual no tenen gaire prèdica positiva. L'esmentada desproporció pot derivar en part d'uns certs

tòpics inflacionistes sobre les vacances, perquè amb realisme cal acceptar que no sempre es desconnecta fàcilment de la feina, ni estem prou aïllats del soroll i la gentada, ni les relacions amb la parella i/o amb els fills són pacífiques, ni trobem la naturalesa amb condicions raonablement ecològiques, etc., sense comptar amb altres tipus d'incidències. El problema, però, és la poca valoració del retorn en si mateix. Aquest reinici, després de cada estiu, més enllà d'un retorn territorial o a l'activitat professional, ens permet moltes i diverses coses. N'assenyalo cinc que considero importants.

En primer lloc, la joia per la retrobada personal amb els familiars, els amics, els companys de la feina o els membres de la pròpia comunitat. Aquest és un bon moment per redescobrir la importància dels altres en la nostra vida. De reconèixer els altres i sentir-nos reconeguts. En

segon lloc, la possibilitat del record, el relat o la valoració d'experiències. Fer memòria o intercanviar vivències és una de les coses més enriquidores. D'altra banda, tenim la possibilitat d'iniciar, desplegar o consolidar projectes en l'àmbit professional o personal. La vida és canvi i el canvi cada vegada és més ràpid, per la qual cosa estem immersos en un dinamisme continu cridat a la construcció de nous entorns i la creativitat. També, cada inici suposa un seguit de novetats, la més important, les persones. Quina gran oportunitat vital conèixer nous nens, joves, treballadors, companys, teixir noves xarxes, etc. Així mateix podem parlar d'altres novetats com les tecnològiques, d'espais, etc. Finalment, el fet de sentir-nos útils i servidors a la comunitat a través de la feina professional o a través d'activitats realitzades en el lleure. L'elogi del retorn vol dir —més que reivindicar la normalitat i la rutina— un entorn de do, oportunitat i creixement.

Andreu Ibarz

Director general de
Blanquerna-URL i
professor de la Facultat
de Ciències de l'Educació
Blanquerna-URL

Mirada al món

Lliures i iguals

Fa pocs dies, en l'acte d'obertura de l'any judicial, el president del Tribunal Suprem espanyol, Carlos Lesmes, es va referir a «les amenaces constants que pretenen menysprear els nostres drets com a ciutadans lliures i iguals i comprometre la nostra convivència». Justa la fusta! Coincideixo plenament amb aquest diagnòstic. Perquè en l'atzucac en què es troba la relació entre les institucions catalanes i les espanyoles, cal prendre consciència precisament d'això, que es tracta de respectar la llibertat i la igualtat de tots, tant dels unionistes com dels independentistes, i que, en la situació actual, no es pot imposar la continuïtat de Catalunya dins d'Espanya, si això no està avalat per la majoria dels ciutadans de Catalunya. I que no ens vinguin que el 52% està per l'*statu quo*, perquè a les eleccions plebiscitàries

del setembre del 2015 un 48% de la ciutadania va votar la proposta independentista i només un 39% va votar els partits unionistes.

Un any més hem celebrat la Diada amb un caràcter multitudinari i inclusiu, il·lusionat i pacífic. Jo he participat en la manifestació de Salt, que tenia com a tema la solidaritat i la diversitat. Salt ha conegut en els darrers decennis una forta onada immigratòria i els seus carrers són una mostra vivent de l'esperit d'acollida i de l'esforç d'integració de races i cultures diverses que caracteritza el nostre tarannà. Gràcies a la immersió lingüística a l'escola i a l'esperit tolerant català, les noves generacions de nouvinguts poden esdevenir plenament catalans sense perdre les pròpies arrels. I té raó el jutge Lesmes quan diu que no s'ha de permetre que ningú comprometi la nostra

convivència. El procés envers la independència del nostre país no ha fomentat tendències xenòfobes ni l'hostilitat envers els espanyols o Espanya. Malda per fer respectar la igualtat i la llibertat de tots. I així com a la Catalunya independent es podrà ser espanyol sense ser català, o potser fins i tot ser català i espanyol alhora, el que és ben cert és que els catalans que no ens hem sentit mai espanyols, dins d'Espanya no podem ser catalans sense ser obligats a ser també espanyols. Com a cristià, he arribat a la conclusió que defensar la sobirania política del meu poble no és tan sols un dret que la meua fe simplement admet, sinó que és una opció que m'exigeix el meu compromís evangèlic per la justícia i la veritable fraternitat, que només és possible entre persones i pobles realment lliures i iguals.

Cinto Busquet

cinto.busquet@focolars.org

Punt de vista

Eduard Sagarra Trias

President ANUE i vicepresident Salut i Família

Cimera mundial a Nova York sobre refugiats i migrants

El 19 de setembre, l'Assemblea General de l'ONU acollirà, per primera vegada, una cimera o reunió del més alt nivell per analitzar l'estat de la qüestió general dels grans desplaçaments de refugiats i emigrants arreu del món. Per dur-la a terme ha fet una selecció de 200 experts i ONG que representaran la societat civil mundial.

La finalitat d'aquesta reunió, que tindrà lloc a Nova York a la seu de l'ONU, és la d'unir i coordinar esforços entre tots els països per tal d'estudiar amb dades fidedignes i de primera mà, la dramàtica situació en la qual estroben els refugiats, asilats i migrants econòmics que han deixat llurs països d'origen per sobreviure o buscar un futur. Entre tots esperem fer un replantejament més humanitari i globalitzat del que fins ara s'està fent. La llibertat dels experts i ONG serà total per fer propostes i plantejaments, encara que quasi mai no siguin del tot ateses pels governs dels estats. Evidència que, malauradament, constatem com a ciutadania.

He tingut la sort i l'orgull de ser escollit com un d'aquests especialistes per poder intervenir en aquesta cimera, en nom propi i com a representant de l'Associació Salut i Família de Barcelona, que, juntament amb SOS Racisme i CE-AR, són les úniques ONG escollides de tot Espanya.

L'endemà de l'atapeït programa de la cimera, tots els inter-

vinents i els caps d'Estat i govern presents a l'obertura de la sessió anual de l'ONU, serem rebuts pel president Obama, que vol palesar així, la seva implicació personal en aquesta difícil situació. Encara que només sigui d'un dia, la cimera culmina un procés de mesos de treball i crec fermament que serà transcendent per acordar el que es pot fer per assumir aquesta dramàtica realitat, però també el que no s'ha de fer a partir d'ara.

Per mesurar aquesta tragèdia que estem vivint, que afecta una part important de la població mundial, cal recordar que, l'any 2000 hi havia arreu del món 16 milions de refugiats; però el 31 de desembre del 2015 ja n'eren més de 22 milions. En les mateixes dates

els migrants comptabilitzats eren 173 milions, i al 2015 ja eren més de 244 milions. No es compten els desplaçats interns que, per posar un exemple lacerant, només a Síria ja són 7.000.000 o a l'Àfrica Central un nombre similar.

El secretari Ban Ki-moon ha estat explícit en dir, amb raó, «la crisi dels refugiats no és de números, sinó de solidaritat». Confio que la cimera servirà almenys per coordinar els nostres esforços i activar la consciència dels països i de tota la ciutadania. Tots nosaltres tenim un protagonisme actiu i no som simples espectadors del drama que diàriament veiem «en viu i en directe». Si no actuem tots plegats i amb urgència, anirem, com més va, pitjor.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

La Bíblia en la tradició de l'Església

Bíblōs és un mot grec que significa *llibre*. El plural és «llibres». Quan pronunciem, doncs, aquesta paraula, de fet, diem «els llibres». És que la Bíblia és com una biblioteca. A les biblioteques hi ha llibres de moltes menes.

Bíblia, doncs, vol dir *llibres*. És, per tant, un escrit molt notable. Quan ens endinsem en la Bíblia, hi trobem llibres d'història, de poesia, de cànecs religiosos i, com a culminants, els quatre evangelis. Ha estat anomenat el «llibre», tant pel seu contingut com per la bella forma literària.

Quan tenim el «llibre» a les mans, podem, fins i tot, pensar que es tracta d'una obra molt voluminosa. De fet, ho és. El lector, però, ha de saber que la Bíblia

no es pot llegir de cop ni amb un breu espai de temps.

La «Bíblia» està dividida en dos blocs. El primer s'anomena l'Antic Testament i el segon, el Nou Testament. El primer explica la història, la vida, la relació social, familiar, comercial... dels hebreus. Una part que, fins i tot, és divertida i complexa.

Tenir la Bíblia és posseir un gran tresor. Per aquesta raó, l'Església sempre ha recomanat que els cristians llegeixin les Sagrades Escripures, tant per tenir coneixements de l'antigor d'un poble savi i pecador, com de la direcció i el camí de la vida cristiana i del nostre seguiment del Senyor Jesús.

Cal advertir que la lectura de la Sagrada Escripura, nodriment del que és i de l'espiritualitat, és com la font inescrutable de la gran vida que es dona entre el do de Déu i el nostre cor.

El lector, si pot, hauria de llegir, cada dia, ni que fos, un breu fragment de la Bíblia. Vaig tenir, quan era estudiant, un mestre de Sagrada Escripura que ens recomanava tenir el llibre del Nou Testament damunt la tauleta de nit, per tal de llegir-ne, cada dia, ni que fossin, tres línies. Provar-ho porta goig i serenitat.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

WhatsApp

L'home és un ésser que tendeix a la comunicació personal, però no l'aconsegueix mai totalment. Ho vaig aprendre fa temps, quan feia 6è de batxillerat. Thomas Merton va titular un llibre seu *Els homes no són illes*.

Comunicació no és el mateix que informació. Avui dia hi ha moltes eines que responen a totes dues qüestions, però no sempre sabem distingir-ne la funció.

El telèfon, sens dubte, és la més precisa i d'aplicació comuna, i també la més antiga. Encara millora si va acompanyat d'imatge (Skype).

Hi ha tecnologies que la pretenen millorar en rapidesa, comoditat o preu. Si les considerem humanament, la milloren?

Fa uns anys, aconseguir un telèfon de línia no era gens fàcil. En alguns casos calia esperar anys i anys i el manteniment resultava car. El telègraf, el telegrama, estava a l'abast de tots, primer en alfabet Morse, després en cintes de paper, perforat, ja era en caràcters llatins. Comunicar-se a través d'un telegrama suposava desplaçar-se fins a l'oficina corresponent i redactar un missatge breu perquè es pagava per paraules. En qüestió d'hores arribava al seu destinatari, això sí, amb tota seguretat. El sistema era segur i ràpid, però hi mancava l'escalf humà.

Fa molt temps, per centrar el tema d'una reunió de joventut, vaig demanar a un amic que m'enviés una cinta perforada on hi hagués escrita l'expressió: «T'estimo.» Volia preguntar en grup a cadascú o cadascuna, si rebessis aquesta cinta, el teu cor bategaria d'emoció?

Aquest sistema és una manera de comunicar sentiments sincers i profunds?

Informar sí, comunicar ben poc, és insuficient per cultivar l'amor. Però és molt atractiu i barat. Ho és d'una manera que s'ha convertit en entreteniment que margina situacions o presències. De vegades, observem que algunes persones sempre estan amb l'estri a la mà. Llegeixen, somriuen, teclegen, mentre diuen que escolten qui els acompanya o els ha convidat a aquella trobada. Indubtablement és una gran manca d'educació, a més d'un impediment per compartir amb els presents.

La comunicació epistolar millora la comunicació personal. Certes comunicacions, certes penes, certs secrets íntims, abans t'arribaven per correspondència. A través d'una carta, un podia expressar més bé el que sentia i, d'altra banda, en deixar-ho escrit, s'hi sentia més compromès. I no oblidem que l'home és l'únic animal capaç de comprometre's.

Un amor expressat amb paraules i abraçades, en certes ocasions, no és suficient. Les cartes d'amor, com els contractes, els rebuts comercials, o les escriptures notariales, sempre es conserven. Una amistat que només es cultiva mitjançant whatsapp, a poc a poc, s'extingeix. Aneu amb compte que no sigueu d'aquells que recorden les amistats llunyanes, com altres col·leccionen divorcis.

La Verge Blanca de l'Acadèmia: 70 anys patrona de Lleida

Acadèmia Mariana de Lleida

1.- L'ACADÈMIA MARIANA

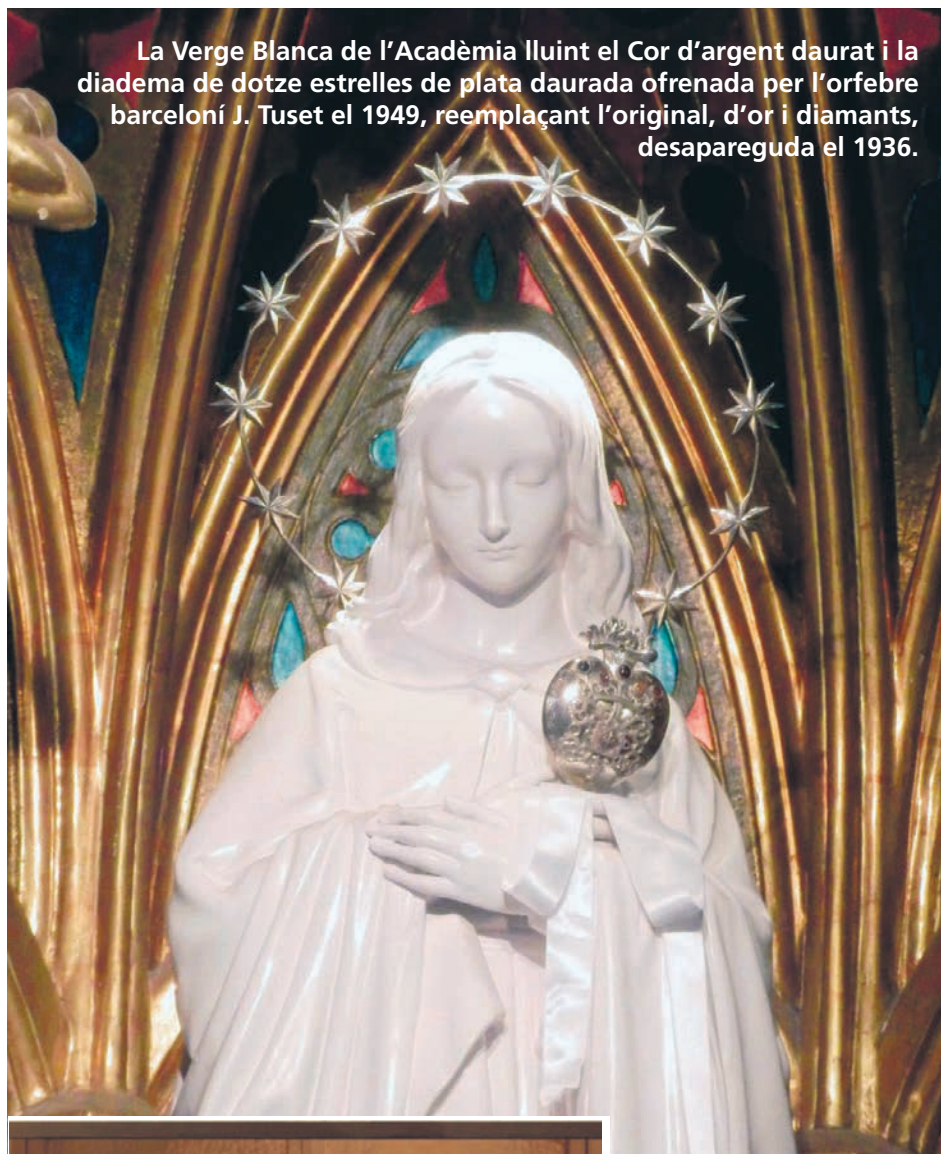
L'Acadèmia Bibliogràfico-Mariana és una institució creada a Lleida per Mossèn Josep Maria Escolà com un monument a la Mare de Déu, després de la declaració del dogma de la seva **Immaculada Concepció**, per glorificar-la especialment mitjançant les Arts i les Lletres i estendre la seva devoció salvífica. El seu lema diu: **"Tot per a Maria."** Per a la seva fundació, el sacerdot comptà amb la col·laboració de dues rellevants personalitats lleidatanes: Lluís Roca Florejachs i Josep Mensa. El projecte d'unir la fe i la cultura tingué molt bona acollida en la societat i l'Església de la ciutat i **el 12 d'octubre de 1862** quedà constituïda l'Acadèmia Mariana.

Mossèn Escolà tenia el projecte inicial de recuperar la Seu Vella com

El projecte d'unir la fe i la cultura tingué molt bona acollida en la societat i l'Església de la ciutat i el 12 d'octubre de 1862 quedà constituïda l'Acadèmia Mariana

a santuari de Maria, i destinar els edificis adjacents a la nova institució. Aviat va haver de desistir d'aquesta idea i va comprar un solar a prop del portal de Sant Antoni. Allí es construiria la seu de la nova institució, que s'aniria ampliant progressivament fins a conformar un esplèndid **Palau de Maria**, expressió que fa al·lusió a la seva bellesa, estructura i dimensions. El seu **Oratori**, dedicat a la **Verge Blanca de l'Acadèmia**, presenta una extraordinària decoració mariana d'una qualitat artística, històrica i religiosa que li ha valgut la denominació de "Capella Sixtina de l'Art Marià". Entre les múltiples dependències de l'edifici, de gran riquesa estilística, destaca el magnífic **Paranimf** modernista. També comptava amb una Impremta per a l'edició de llibres marians, i conserva una nodrida Biblioteca Mariana que justifica el nom de *Bibliogràfica* que té la institució. L'Acadèmia Mariana

La Verge Blanca de l'Acadèmia lluint el Cor d'argent daurat i la diadema de dotze estrelles de plata daurada ofrenada per l'orfebre barceloní J. Tuset el 1949, reemplaçant l'original, d'or i diamants, desapareguda el 1936.

Mossèn Josep Maria Escolà i Cugat (La Fatarella, 16 de juny de 1820 - Lleida, 9 d'octubre de 1884), sacerdot i guia espiritual d'intensa vida apostòlica dedicada a la Verge Maria, fundador de l'Acadèmia Mariana. (dreta)

Lluís Roca i Florejachs (22 de febrer de 1830 - 2 de desembre de 1882) i Josep Mensa i Font (Lleida, 30 de novembre de 1822-14 de març de 1882), prohoms lleidatans cofundadors de l'Acadèmia Mariana (esquerra) Oratori de la Verge Blanca de l'Acadèmia, 1969. Vitralls inferiors, costat dret.

dóna el nom al carrer on la seva seu té l'entrada principal des de l'any 1887.

La fundació de l'Acadèmia coincidí amb la consagració de Mons. Marià de la Concepció Puigllat com a bisbe de Lleida, el dia de la festa de la Mare de Déu del Pilar. A més del seu nom propi, el bisbe duia la imatge de la Immaculada en el seu segell episcopal i havia estat consagrat bisbe de Lleida el mateix dia de la fundació de l'Acadèmia Mariana. Tot era proverbial per a fer-li veure que calia donar suport a la nova institució. Els seus successors en la seu episcopal de Lleida han protegit l'Acadèmia Mariana que, des de desembre de 1917, en compliment de les últimes voluntats del segon director, Mn. Josep Antoni Brugulat, va passar a ser propietat del bisbat de Lleida. El 1923, essent el seu director Mons. Lluís Borràs, l'Acadèmia Mariana rebé els títols de Reial (Alfons XIII) i Pontifícia (Piu XI), i el patronat de la Verge Blanca de l'Acadèmia a Lleida (Pius XII, 1946).

Mons. Salvador Gené ha estat el seu director i promotor de certàmens marians durant cinquanta-quatre anys. Al llarg d'aquests anys l'edifici ha viscut dues restauracions. La darrera, impulsada pel bisbe Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, n'ha comportat també la seva ampliació; s'inaugurà el 2 d'octubre del 2006. Aquest gran esdeveniment ha permès recuperar per a l'Església i la ciutat un patrimoni oblidat o desconegut, a més d'obrir uns espais nobles i pràctics per al desenvolupament de la vida diocesana.

Tradicionalment "La Mariana" ha estat un centre amb un gran desplegament d'activitats i una presència molt viva entre la societat de Lleida. Actualment és una de les institucions més antigues, reconegudes i apreciades de la ciutat. L'edifici, un dels més emblemàtics de la ciutat, ha estat declarat Bé Cultural d'Interès Nacional per la Generalitat (2010). A més de ser la seu de l'Acadèmia Bibliogràfico-Mariana és Casa de l'Església i d'Espiritualitat i, com a tal, acull altres organismes diocesans.

2.- EL CERTAMEN MARIÀ

El Certamen Marià ha estat l'instrument bàsic de difusió de la devoció a la Mare de Déu per part de l'Acadèmia Mariana. Es tracta d'uns Jocs Florals anuals que han procurat inspirar l'estima i devoció a la Mare de Déu a través de la creació literària dedicada a una advocació mariana particular. En edicions puntuals la convocatòria s'ha obert a la creació artística, especialment plàstica i musical, i darrerament en format audiovisual.

Els principals organismes i les autoritats de la ciutat sempre han recolzat el certamen assumint la dotació de

Lleida a la Verge Blanca de l'Acadèmia amb agraïment per haver-la salvat de la pesta del còlera el 1865. Pintura mural al lateral dret del vestíbul d'accés a l'Oratori de la Verge Blanca de l'Acadèmia.
© Jordi Pou

premis i col·laborant en la seva organització. El primer es va convocar en el primer aniversari de la fundació de l'Acadèmia Mariana, el 12 d'octubre del 1863, i es va dedicar a la Mare de Déu del Pilar. Enguany ja se celebra la 149a edició, que estarà dedicada a honorar la **Immaculada Jove, patrona de la Pastoral de Joves d'Espanya**, l'obra d'**Isabel Guerra** que peregrina per totes les diòcesis.

3.- EL SIMPOSI MARIÀ

L'any 2012 l'Acadèmia Mariana va viure la celebració joiosa del seu 150è aniversari de la mà de bisbe Mons. Joan Piris i el seu actual director, el doctor Joan Viñas. El nou horitzó ha plantejat la promoció formativa de la institució, en col·laboració amb l'Institut de Ciències Religioses de Lleida (IREL).

L'organització del I Simposi Marià

Actualment és una de les institucions més antigues, reconegudes i apreciades de la ciutat. L'edifici ha estat declarat Bé Cultural d'Interès Nacional

Claustre de l'Acadèmia Mariana, un dels nous espais ampliat. © Jordi Pou

Façana principal de l'Acadèmia Mariana, d'estil clàssic. Està formada per dos cossos simètrics a banda i banda d'un cos central més endinsat. © Foto Carlos

Pintura de la Immaculada Concepció, al Paranimf de l'Acadèmia Mariana. A la part superior figura el lema "Tot per a Maria". Més amunt, la imatge de Mossèn Cinto Verdaguer, que junt amb Murillo, Gaudí i Granados figuren a la base del cimbori que il·lumina l'espai noble que acull els actes culturals de la institució.

(2012), centrat en *Maria de Natzaret, referent humà i cristià*, va suposar un pas significatiu en la nova fita bianual i en el coneixement i estimació de la seva figura senyera, Maria com a model de dona creient. El II Simposi Marià (2014) es va dedicar a *Maria, model d'acolliment*, com a espai de reflexió preventiva o recursos d'ajuda per superar situacions de crisi o desànim. Els propers **4 i 5 de novembre** se celebrarà el **III Simposi Marià dedicat a Maria, Mare de la Misericòrdia** per sensibilitzar-nos vers totes les persones que pateixen per diferents causes.

4.- LA VERGE BLANCA DE L'ACADÈMIA

L'origen de la devoció de Lleida a la Mare de Déu de l'Acadèmia es remunta a l'any 1865, quan la ciutat es va veure afectada per una epidèmia de còlera i s'invocà intensament la protecció de la Mare de Déu. Veient atesa la

seva petició, el 4 de febrer del 1866 es va celebrar una cerimònia d'acció de gràcies a la Mare de Déu. Amb els diners dels donatius que es van recollir, els socis de l'Acadèmia Mariana ofrenaren a Maria un **Cor d'argent daurat** de mida natural, posant els seus noms a l'interior escrits en paper de roba. Una de les inscripcions que figuren a l'exterior del cor resa: *In corde meo estis ad convivendum et ad communiendum* [Esteu en el meu cor per viure i morir amb mi].

En la cerimònia de benedicció del cor, celebrada en el marc d'una funció literària i religiosa al palau Episcopal, el 24 de juny del 1866, el bisbe Puigllat va suggerir la importància d'adquirir una imatge de la patrona de l'Acadèmia Mariana, la **Immaculada Concepció de Maria**, per custodiar el valuós joell. Mitjançant concurs, l'escultor barceloní Maximí Sala va rebre l'encàrrec de fer una talla de la Mare de Déu. La va fer amb fusta de til·ler blanca, sense encarnar, imitant el marbre blanc. Aviat es va popularitzar amb l'entranyable nom de **Verge Blanca de l'Acadèmia**.

La imatge, d'un metre d'alçada, representa Maria Immaculada amb els símbols propis: dempeus, damunt

El nou horitzó ha plantejat la promoció formativa de la institució, en col·laboració amb l'Institut de Ciències Religioses de Lleida (IREL)

del globus terraqüi envoltat amb els símbols del zodíac, amb el peu esquerre damunt la mitja lluna i el dret trepitjant la serp que mossega una poma. La fesomia dolça i serena expressa la seva puresa i bondat. Una diadema cenneix els seus cabells que cauen rinxolats damunt les espatlles. Du a la mà dreta el cor d'argent, i amb l'esquerra la ferma.

La Verge Blanca de l'Acadèmia va presidir la festa de l'Acadèmia Mariana del 1867, però no va ser entronitzada fins al 12 de novembre del 1871 al Santuari del seu Palau, declarat Oratori el 1883. Destruïda durant la Guerra Civil, el 1941 Mn. Brugulat n'encarregà una rèplica a la casa *La Artística* dels successors de la Vda. Reixach, de Barcelona. El 1949 la Paeria va regalar una nova escultura del mateix taller, que és la que llueix actualment a l'Oratori, conservant-se

Interior de l'Oratori de la Verge Blanca de l'Acadèmia, conegut com «la Capella Sixtina de l'Art Marià».

l'anterior a la Catedral. Un nou cor per a la Verge Blanca s'encarregà l'any 1950 a l'orfebre Ramon Fontanals per subscripció popular.

5.- LA VERGE BLANCA PATRONA DE LLEIDA

El Pare José Luján, canonge de la catedral i rector del Seminari, coincidint amb la festa de Sant Anastasi, va publicar un article al diari *La Mañana* de l'11 de maig del 1944 manifestant

la seva estranyesa pel fet que Lleida no tingués cap advocació mariana pròpia com a patrona. El ressò de les seves paraules no es va fer esperar i el bisbe Joan Villar va fer una crida proposant Maria en la seva Immaculada Concepció sota el títol de l'Acadèmia com a patrona de la ciutat. Ho va demanar formalment al Papa canalitzant aquesta petició, que comptava amb l'adhesió de la Paeria i de la ciutat de Lleida expres-

sada a través de les seves entitats i corporacions.

El 5 de gener del 1946 el papa Pius XII va proclamar **la Mare de Déu de l'Acadèmia**, com a sinònim de la Immaculada Concepció, **patrona de Lleida** a perpetuïtat i en el mateix pla d'igualtat que sant Anastasi. El breu Apostòlic no va arribar fins al 12 d'octubre del 1948, dia de la seva festivitat. En rebre'l, l'aleshores Bisbe Aurelio del Pino convidà els lleidatans a celebra-ho solemnement durant tres dies seguits, traslladant la seva imatge en processó fins a la Catedral, situada provisionalment a Sant Llorenç.

La festa de la Mare de Déu de l'Acadèmia va passar de celebrar-se el dia 13 d'octubre, l'endemà de la festa de la Mare de Déu del Pilar, aniversari de la fundació de l'Acadèmia Mariana, a fer-ho el **2 d'octubre**. Aquest dia va ser festiu a Lleida com a segona festa local fins als anys setanta.

Amb motiu del cinquantenari de la seva proclamació com a patrona de la ciutat de Lleida, el 1996, l'Acadèmia Mariana va dedicar el seu certamen anual a la Verge Blanca de l'Acadèmia. D'ençà els lleidatans lloem la nostra patrona amb els **Goigs** d'Antoni Fortuny musicats per Mossèn Josep Miquel Benavent. A continuació n'hi ha un fragment:

*Ja que Lleida us aclamava
la Patrona del seu cor
i amorosa es consagrava
filial al vostre honor,
deu-nos fruits al camp i feu-nos
fills de Déu en llibertat:
**Ajudeu-nos, Verge Blanca,
guia i llum de la ciutat.***

Enguany es commemora el setantè aniversari d'aquesta efemèride. Serà el proper 2 d'octubre que, sortosament, s'escau en diumenge. És lògic que l'Ajuntament de Lleida i l'Acadèmia Mariana uneixin esforços per a promoure una celebració especial. La Mare de Déu ho mereix i és bo que els lleidatans coneguem i estimem més la nostra patrona.

Paranimf modernista de l'Acadèmia Mariana.
© Jordi Pou

Rosari de torxes commemoratiu del centenari de l'Acadèmia Mariana el 1962. Oratori de la Verge Blanca de l'Acadèmia, 1969. Vitalls inferiors, costat esquerre.

FESTES HONORANT LA VERGE BLANCA DE L'ACADÈMIA

ACADÈMIA MARIANA DE LLEIDA - <http://www.lleidaparticipa.cat/academiamariana>
del 29 de SETEMBRE al 2 d'OCTUBRE de 2016

TRIDU A LA MARE DE DÉU: Maria, Mare de Misericòrdia

Oratori de la Verge Blanca de l'Acadèmia (C/ Acadèmia, 17- Lleida)

Dies 29 i 30 de setembre (dijous i divendres): 18.30 h Rosari i 19 h Eucaristia.

Predicarà Mn. **Joaquín Blas**, vicedegà de la Facultat Antoni Gaudí i rector d'Almacelles.

Cantaran, respectivament, la **Coral de la parròquia del Carme** (directora: Rosa Fabregat; organista: Lluís Climent) i la **Schola Cantorum** (director: Enric Navàs).

Dia 1 d'octubre (dissabte):

- 12.00 h Eucaristia presidida pel **Bisbe Salvador Giménez**. Inauguració de la restauració del retaule de l'Oratori. Cantarà la **Coral l'Estel** del Cercle de Belles Arts (directora: Gemma M. Naranjo; piano: M. Carme Papasseit).

- 20.30 h, al pati de l'Acadèmia Mariana (C/ Acadèmia, 17-Lleida): **Vetlla de pregària amb Maria**, organitzada per la Delegació de Pastoral Juvenil.

FESTA DE LA MARE DE DÉU DE L'ACADÈMIA

Diumenge 2 d'octubre

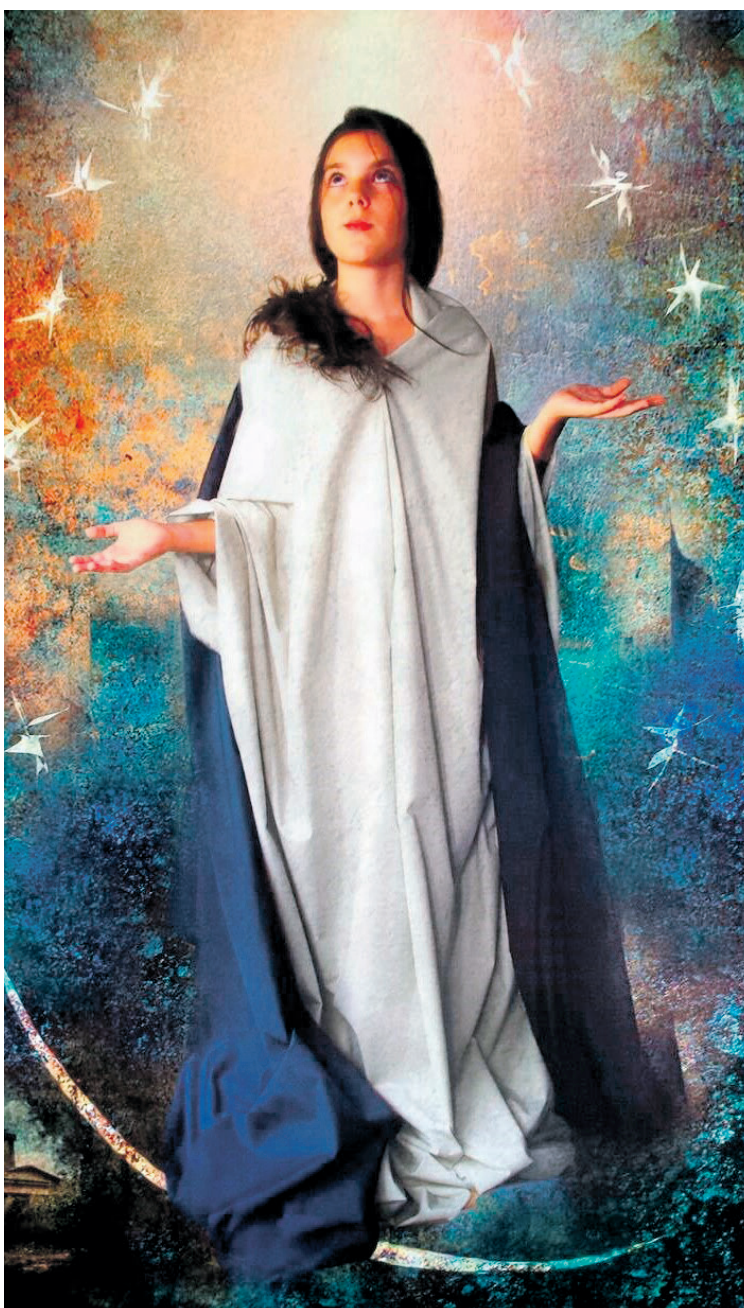
- **12 h MISSA SOLEMNE A LA CATEDRAL** presidida pel **Bisbe Salvador Giménez**.

Cantarà el **Petit Cor de la Catedral** (Director: Mn. Joaquim Mesalles). Seguici dels Gegants i ballada de sardanes, davant de la Catedral.

- **18 h CERTAMEN MARIÀ EN HONOR DE LA IMMACULADA JOVE d'Isabel Guerra** (Patrona de la Pastoral Juvenil d'Espanya), al **Paranimf de l'Acadèmia Mariana** (C/ Acadèmia, 17).

Mantenidor: **P. Alexis Bueno, sj.** Lliurament de premis i lectura de la Flor natural i les altres obres guardonades. Ofrena literària a la Mare de Déu per **sor Isabel Guerra, Joan Bellmunt i Jordi Pàmias**.

Projecció de l'audiovisual premiat. Concert de la **Coral Shalom**.

Certamen Marià (literari i audiovisual) en honor a la Immaculada Jove

Patrona de la Pastoral Juvenil - 2 d'octubre de 2016

Sor Isabel Guerra, autora de la Immaculada Jove, al Monestir cisterenc de Santa Lucía, de Saragossa, on va professar com a monja de clausura el 12 de novembre de 1970.

El Certamen que convoca anualment l'Acadèmia Mariana de Lleida està dedicat a una advocació mariana particular. La d'aquest any és **la Immaculada Jove**, patrona de la Pastoral de Joves que peregrina per totes les diòcesis. Es tracta d'una pintura digital que representa la Immaculada Concepció en una versió actual i molt innovadora. La seva autora, **Isabel Guerra**, conjuntament amb la seva condició de pintora innovadora i brillant amb la de monja cistercenca de clausura al Monestir de Santa Lucía de Saragossa. La seva vida està dedicada a pintar la Bellesa com una espurna de l'amor de Déu. El seu *ora et labora* és pintar i estimar Déu.

El Certamen Marià tindrà lloc al Paranimf de l'Acadèmia Mariana el dia 2 d'octubre a les 18 h. Actuarà com a mantenidor el **P. Alexis Bueno, sj.** Amb la presentació del Jurat es farà la lectura de l'acta i el lliurament de guardons, amb la **Flor natural** i l'ofrena a la Verge Maria. Després de la salutació de les autoritats de la taula presidencial, es llegiran les obres premiades. **Emma Palau** farà l'acompanyament musical.

A continuació tindrà lloc una **ofrena literària a Maria** amb la intervenció de **Sor Isabel Guerra**, autora de la Immaculada Jove honorada al Certamen; **Joan Bellmunt** i **Jordi Pàmias**, etnògraf i poeta lleidatà, respectivament. També es farà la projecció de l'audiovisual premiat.

L'acte, presentat per Montserrat Caufapé i Albert Font, s'acabarà amb el Concert ofert per la **Coral Shalom**, dirigida per Robert Faltus.

El Certamen se celebrarà al Paranimf de l'Acadèmia Mariana (C/ Acadèmia, 17) i es retransmetrà per circuit tancat de TV al Teatre. L'entrada és lliure.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Isa Solà

Isa Solà, religiosa de Jesús-Maria, assassinada a Haití. Notícia d'impacte inqüestionable. En l'eucaristia funeral, celebrada al col·legi de Sant Gervasi a Barcelona, hi va haver pregonesa i emoció. Ara us vull presentar tres reflexions.

Primera, l'assassinat de l'Isa no magnifica la seva vida, només n'incrementa l'impacte mediàtic. Fins al moment que tres bales li van perforar el pit, la seva vida mereixia els reconeixements màxims i tenia ple sentit. La coneixien en cercles molt concrets, però la immensa majoria de la gent ignorava la qualitat i l'empenta de la seva dedicació. Aquesta realitat és extensible a moltes persones que s'entreguen fins a límits insospitats a les zones més excloses de la humanitat. Quantes religioses es troben en una situació semblant? Quantes missioneres, missioners... tenen una vida similar? En la nostra societat mediàtica, pensem que només existeix allò que es coneix a bombo i platerets. No és així. Moltes realitats admirables es desenvolupen en la màxima discreció. Més encara, de vegades, quan els mitjans els volen donar projecció representen més una amenaça que una ajuda. La vida religiosa s'acostuma a moure de manera admirable, amb un lliurament a fons, a fora dels focus mediàtics. N'hi ha prou de saber-se en presència de Déu. Segona, el mòbil de la vida de l'Isa endinsa les arrels en la fe, en l'esperança i en la caritat. Aquestes virtuts teològals no anul·len el temperament, les qualitats personals, la manera de ser, sinó que els donen l'expressió més profunda. La vida de l'Isa no és el resultat de militar al servei d'una ideologia. La persona de Jesús ha estat en el nucli de la seva existència. La vida s'entén com un do rebut que es transforma en un do lliurat als altres, especialment als més pobres i exclosos. No es busquen vots, sinó una transformació a fons perquè cada persona pugui viure la seva dignitat de la filiació amb Déu i la fraternitat amb els homes i dones. No és una utopia social de caràcter polític que cal imposar. Estimar és la manera insubstituïble perquè una persona es pugui sentir digna de ser estimada.

La vida religiosa s'acostuma a moure de manera admirable, amb un lliurament a fons, a fora dels focus mediàtics

Tercera, l'Isa vivia la vida en clau de missió. Missió significa ser enviat. La seva feina no era un somni d'adolescent. El comentari d'Eugenio Sanz, germà marista, missioner a Bangla Desh, va clarament en aquest sentit: «En l'article, publicat per una ONG, es diu que es dedicava a "tasques humanitàries" i que portava a terme diferents "projectes".

Quina manera de minimitzar les

coses i reduir-les a un llenguatge políticament correcte. No, els missioners no fem tasques humanitàries, treballem per tornar la dignitat a aquells que són tan fills de Déu com nosaltres. I no, els missioners no portem a terme projectes, una paraula horrorosa que n'encobreix una altra de meravellosa: *missió*.» Evangelitzar no és el producte d'un somni, sinó una missió que s'assumeix amb responsabilitat i agraïment, malgrat que el preu pot ser la pròpia mort. Com en el cas de l'Isa.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viuimolins70@gmail.com

«Preneu, Senyor...»

La vida ens va donant lliçons d'amor i d'entrega desinteressada contínua. I potser quan més ho necessitem.

Quan treia el cap dins la meua ànima el desànim per la impotència en no poder remeiar tants i tants problemes de la gent que ho passa malament, un cop tan fort com l'assassinat d'una germana de la Congregació de Jesús i Maria, em parla amb la llengua inefable de l'Esperit: a la plenitud de la vida, amb 50 anys, amb moltes més forces i capacitats que no pas jo, un tret maligne, en aquest món de violència, acaba amb la vida entregada generosament durant molts anys d'una missionera meravellosa, la germana Isa Solà, a Haití. La notícia ens ha impressionat a tots, però potser més

L'Isa ja disfruta de l'Amor pel qual havia donat la vida al servei als pobres

als que coneixem de prop l'amor que es vessa en les fronteres a tots els qui ho passen malament. Perquè en aquest moment planyo més l'assassí que a l'Isa. Ella està gaudint de l'Amor pel qual havia donat la vida en el servei als pobres. L'assassí té el mal dins seu i li costarà molt treure-se'l de sobre.

Us ho dic de veritat: he tingut enveja

de l'Isa. Avui sentia una cançó composta i cantada per ella mateixa amb les paraules de sant Ignasi, que jo també repeteixo sovint: «Preneu, Senyor, i rebeu tota la meua llibertat, la memòria, l'enteniment i tota la voluntat, tot el que sóc i posseeixo, Vós m'ho heu donat, a Vós, Senyor, ho torno, tot és vostre, disposeu-ne segons la vostra voluntat. Doneu-me el vostre amor i gràcia, perquè això em basta.»

Segurament l'Isa hauria sentit moltes vegades la mateixa impotència que jo sento en aquests moments davant tant de patiment de la gent que m'envolta, tanta injustícia que fa que la riquesa d'alguns sigui un insult per la pobresa i la marginació de tants... Passo hores buscant un pis per a tres nois que ajuntant les seves minses pagues poden accedir a un lloguer de 400 € i no el trobo. Dormen al carrer. Sortir de la marginació no és fàcil, fins i tot per l'aspecte exterior que la pobresa i l'exclusió els ha deixat i al qual la gent dona tanta importància...

Segurament l'Isa s'hauria sentit sovint tan ferida pel dolor dels germans com jo quan no puc fer res per aquell matrimoni que s'enfonsa a causa de les angoixes econòmiques, quan no trobo feina a aquella noia que pateix des de fa anys moltes calamitats i que arrossega les conseqüències d'un maltractament...

Segurament l'Isa està escoltant des del cel aquest patiment que comparteixo amb ella quan ja el Senyor ha pres la seva llibertat, la seva memòria, l'enteniment i la voluntat... i veu les coses amb els ulls de Déu.

Des d'aquí el meu reconeixement per la seva tasca i el condol a les seves germanes.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire, Joan Piñol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez An-sótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Esther Borrego, Cinto Busquet, Lucía Caram, Oriol Casals, Agustí Codinach, Josep M. Esquirol, Jaume González-Agàpito, Joan Guiteras, Andreu Ibarz, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Joan Nadal, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique, Ignasi Ricart, Francesc Riu, Josep Rius-Camps, Eduard Sagarra, Lluís Serra, Mercè Solé, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat
(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malsosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 135 €

Gibraltar i Portugal: 135,01 €

Resta d'Europa: 213,25 €

Amèrica i Àfrica: 250,01 €

Àsia i Oceania: 325,05 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Carta dominical

Senyor, feu-nos instruments de pau

Joan Josep Omella
Omella
Arquebisbe de Barcelona

D'aquí a uns dies celebrarem la festa de la Mare de Déu de la Mercè. Per primera vegada, participaré en aquesta festa com a arquebisbe de Barcelona i m'uniré amb goig als que feliciten la Mare de Déu en el dia de la seva onomàstica.

Amb aquest motiu voldria establir un diàleg cordial i senzill, com el d'un fill amb la seva mare. Sí, fa ja nou mesos que sóc amb vosaltres i voldria dir a Maria, la mare de tots, com em sento després d'aquesta marxa que va començar de manera sorprenent per a mi, perquè ni la vaig buscar ni la vaig desitjar.

Benvolguda Mare de Déu de la Mercè, Et confesso, mare, que vaig venir a Barcelona amb cert *temor i tremolor*. No sabia si sabia adaptar-me a la vida d'una ciutat tan gran i complexa com és aquesta. Després d'aquests nou mesos puc dir amb goig que em sento acollit i valorat, tot i saber que no sóc perfecte. La gent ha estat i és molt comprensiva amb mi. Em sento com un germà més, que camina braç a braç amb tots, procurant portar molt dins del meu cor els goigs i sofriments de tota la gent.

L'arxidiòcesi de Barcelona és un reflex de la complexitat del nostre món. Barcelona és una ciutat cosmopolita en la qual es troben els valors més bells i sublimes i, alhora, els sofriments i desconcerts més dolorosos del nostre món modern.

Moltes persones han donat un sí generós i valent a Crist, el vostre Fill, i el segueixen amb fidelitat i sense cap temor. D'altres s'han allunyat del camí de la fe i, o bé viuen sense referència a valors religiosos i transcendentals, o bé ni es plantegen les qüestions religioses. Però he descobert amb satisfacció que en tothom hi ha una gran sensibilitat per donar resposta i ajudar els germans més desprotegits. Hi ha un gran corrent de caritat fraterna que es reflecteix en tantes i tantes organitzacions de solidaritat, tant d'inspiració cristiana, com Càritas, com d'altres de caràcter civil.

A la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), celebrada aquest estiu a Polònia, he pogut descobrir que molts joves estimen Jesucrist, volen seguir les seves petjades i estan contents de pertànyer a l'Església. Viuen la fe sense complexos i amb entrega generosa als més pobres i necessitats. Ells ens auguren un futur esperançador, tant per a l'Església com per a la societat. Felicito aquests joves i els poso sota la teva protecció de Mare plena de tendresa i de misericòrdia. Els animo a continuar per aquest camí de seguiment de Crist i a no deixar el grup cristià a què pertanyen; junts es poden afrontar millor els reptes que ens planteja la vida. Moltes persones em pregunten com veig la situació social i política de la nostra terra catalana. Només et demano, Mare de Déu, que tots aquells i aquelles que tenen alguna responsabilitat i influ-

ència social i política treballin pel bé comú i per la construcció d'una societat més unida, més lliure i més justa. I per aconseguir-ho cal sumar forces. Tots junts podrem més que separats. No hauríem d'excloure ningú en aquesta tasca de crear ponts, d'atendre els pobres i necessitats, d'establir àmbits de cultura, de formació en valors morals. No és admirable el que va fer la venerable barcelonina Dorotea de Chopitea? La seva vida es va conformar en dos grans eixos des del seu profund amor a Déu, expressat en la cura dels més necessitats. Aquests són els dos eixos que van donar lloc a l'obra social extraordinària i pionera en la seva època: la formació dels joves i la preocupació per les persones més humils. Desitjo que en aquests moments de la història trobem en aquesta terra persones amb aquesta mateixa empenta i aquesta mateixa perseverança. Aquest país s'ho mereix. Mare de Déu de la Mercè, protegeix tots els barcelonins i tots els catalans. Ajuda'ns a caminar amb esperança, disposats a abraçar tots els germans per tal de construir una societat més fraterna i humana. Poso a les teves mans de Mare el meu ministeri pastoral, que vull exercir, com es pot llegir en el meu lema episcopal, "Per l'entranyable misericòrdia del nostre Déu". Que la misericòrdia sigui el mòbil de totes les meves accions pastorals. Reina i mare de la misericòrdia, acull-nos a la teva falda i guarda'ns sempre en la pau del teu Fill. Amén.

Als quatre vents

Donar sang

Fa anys, quan un metge treballava en un hospital de Stanford, va conèixer una nena anomenada Liz que patia una estranya malaltia. Necessitava una transfusió de sang del seu germà de 5 anys, que havia sobreviscut a la mateixa malaltia i havia desenvolupat els anticossos necessaris per a combatre-la. Van explicar la situació al nen i li van dir, animant-lo, que si donava sang a la seva germana podria salvar-la. Durant la transfusió, estava estirat en un llit al costat del de la seva germana, que es va anar recuperant. En cert moment el petit va mirar el doctor i li va preguntar amb veu tremolosa: a quina hora començaré a morir-me?

A la seva edat el nen no estava capacitat per a entendre exactament el que feia, però sí que captava —i de quina manera— que es tractava d'un acte de generositat.

Cada any participo personalment, i amb algun

escrit o al·locució, en la campanya de donació que porta a terme el Banc de Sang. La població ha de ser conscient que no hi ha risc per a la pròpia salut, però això no treu que sigui un gest solidari de gran valor. No donem la vida, però donem vida, i aquest exercici de vasos comunicants, vasos sanguinis en aquest cas, és absolutament necessari per salvar molts pacients.

Donem sang i al mateix temps donem temps, el necessari per acudir al Banc de Sang a fer la transfusió amb garanties. No sabrem a qui va a parar aquesta sang, però és un gest que ens converteix en «amics per sempre» d'aquella persona anònima que n'ha estat beneficiària.

A l'estiu baixen molt les reserves hospitalàries (un 30%), per això es fan campanyes, abans i després

de vacances, per mantenir-les, per si han de ser emprades en l'atenció de víctimes d'accidents de trànsit més abundants en l'època en la qual hi ha més desplaçaments.

A mig setembre és molt adequat destinar uns moments a aquesta acció solidària. Desitjo agrair la seva generositat a tots els donants, i de manera especial als professionals de la sanitat i persones voluntàries que la fan possible i que la preparen amb cura des de fa temps.

Només cal veure els noticiaris televisius per comprendre la importància de comptar amb reserves suficients de sang. Quan veiem accidents greus de trànsit, violència, i terrorisme, observem l'arribada d'ambulàncies al lloc de l'esdeveniment. Immediatament, després d'aquesta part més visible en ve una altra: les transfusions, amb la sang que els donants van oferir un dia per salvar vides alienes.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona
i Primat

Inici

Edició digital 2015

Hemeroteca

Promocions

La Buena Noticia
también
en internet

www.catalunyacristiana.cat

ENTRA A LA PÁGINA WEB
Y CONSULTA NUESTRA
HEMEROTECA.
ENCONTRARÁS 35 AÑOS
DE PRENSA RELIGIOSA

Catalunya Cristiana col·labora con

Temporada 2016-2017!

Què sents quan et lleves amb un "Bon dia! Desperta, Catalunya!"
i trobes aquell moment per estar ben informat?
Quan pots dir el que penses, tal com raja i sense embuts?
Què sents quan el teu equip preferit marca un gol?
I què sents quan descobreixes que la ràdio té un no sé què...
que t'acompanya i t'encanta?

Tot això que sents és Catalunya Ràdio

CATALUNYA

RÀDIO

**Tot el
que
sents**

catradio.cat

Lectures

Diumenge XXV de durant l'any

Lectura primera

Am 8,4-7

Contra els qui «compreu amb diners gent necessitada»

Lectura de la profecia d'Amós,

Escolteu això, vosaltres que us abraoneu sobre els pobres per anorrear els desvalguts del país, vosaltres que dieu: «Quan haurà passat la festa de la lluna nova per poder vendre queviures! Quan haurà passat el dissabte per poder obrir els graners! Vendrem el gra amb mesures més petites i, per cobrar, pesarem la moneda amb pesos més grans. Farem trampa amb les balances i vendrem el rebuig barrejat amb el gra. Per tenir un esclau, comprarem amb diners gent necessitada, amb un parell de sandàlies comprarem un pobre.» El Senyor ho jura per la glòria de Jacob: «No oblidaré mai tot això que fan.»

Salm responsorial

112

Us beneiré, Déu meu, dia rere dia,
lloaré per sempre el vostre nom.
El Senyor és gran.
No us canseu de lloar-lo,
que la seva grandesa no té límits.

R. Lloeu el Senyor, que treu el pobre de la cendra.

El Senyor és compassiu i benigne,
lent per al càstig, gran en l'amor.
El Senyor és bo per a tothom,

estima entranyablement tot el que ell ha creat. **R.**

Són camins de bondat els del Senyor,
les seves obres són obres d'amor.
El Senyor és a prop dels qui l'invoquen,
dels qui l'invoquen amb sinceritat. **R.**

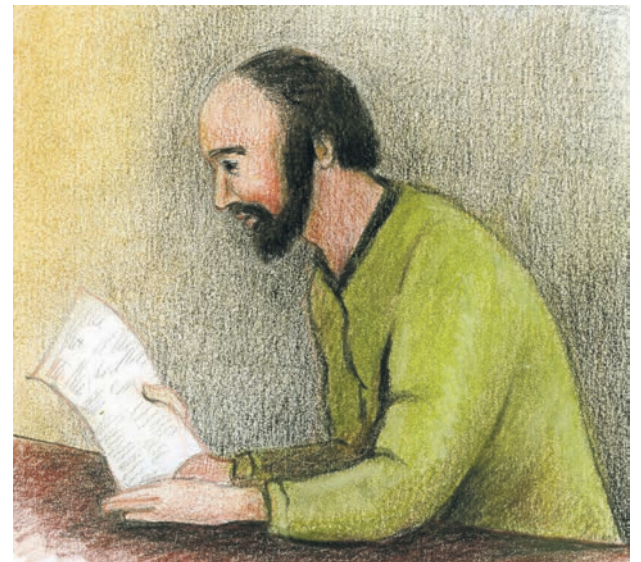
Lectura segona

1Tm 2,1-8

*Feu pregàries per tots els homes a Déu,
que vol que tots els homes se salvin*

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu,

Primer de tot us recomano que feu a Déu pregàries, oracions, súpriques i accions de gràcies per tots els homes, pels reis i per tots els qui tenen autoritat, perquè puguem portar una vida tranquil·la i serena, tota donada a la pietat i a l'honestat. Preguar així és bo i agradable a Déu, el nostre salvador, que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat. Hi ha un sol Déu. El mitjancer entre Déu i els homes és també un de sol, l'home Jesucrist, que es donà ell mateix per rescatar tots els homes. El testimoni sobre tot això ha estat fet públic al temps apropiat, i jo n'he estat fet herald i apòstol, mestre per instruir en la fe i en la veritat els qui no són jueus. Això que dic és veritat, no menteixo. Desitjo que els homes preguin pertot arreu, i que puguin alçar les mans netes, evitant les baralles i les discussions.

Glòria Monés

Al·leluia

2Co 8,9

*Jesucrist que és ric, es va fer pobre,
perquè la seva pobresa us enriqueixi.*

Evangeli

Lc 16,1-13

No podeu servir Déu i les riqueses

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc,

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: [...] L'home que és fidel en els béns que valen poc també ho serà en els de més valor, i l'home infidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor. Per això, si no fóssiu fidels en l'administració de les riqueses enganyoses, qui us confiaria les riqueses veritables? Si no fóssiu fidels en les riqueses que són d'un altre, qui us confiaria les que de dret us corresponen? Ningú no pot servir dos amos: si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.

Consultori bíblic

Ignasi Ricart

Claretà i
biblista

Diem que Jesús era pobre i de poca cultura, però a l'Evangeli apareix llegint. Com s'explica?

Tot i la pobresa de la família, Jesús va néixer i créixer a redós de la sinagoga, que ajudava a aprofundir la instrucció familiar (Dt 6,20), rebuda de Josep i Maria. Com a material didàctic es disposava de l'AT (literatura sapiencial: salms, proverbis...). Els infants aprenien a llegir i a escriure, tot llegint en veu alta la Torà, la Paraula de Déu, els Profetes i els Escrits. Així assimilaven la història i les tradicions bíbliques (costums i lleis per a la vida quotidiana). En aquest clima educatiu va aparèixer Jesús de Natzaret que va aprendre a llegir i a escriure com els altres infants anant a l'escola de la sinagoga. Ja de gran, Jesús va ensenyar a la sinagoga de Natzaret, a diferents llars durant un àpat, en el Temple de Jerusalem (en el pòrtic de Salomó) i va mantenir discrepàncies amb altres mestres i per tant amb altres escoles: amb els fariseus, els saduceus i els deixebles de Joan. Ja al començament de la vida pública, ens narra Lluc 4,16-20, «Jesús se n'anà a Natzaret on s'havia criat. El dissabte, com tenia per costum, va entrar a la sinagoga i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegà i va trobar el passatge on hi ha escrit: "L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungut. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres (...), a proclamar l'any de gràcia del Senyor." Després plegà el volum, el retornà al responsable del culte de la sinagoga i es va asseure. (...) Aleshores començà dient-los: Avui es compleix aquesta escriptura que acabeu d'escoltar.»

Per a consultes: redaccio@catalunyacristiana.cat

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista /
riuscamps@yahoo.es

Feu-vos amics a costa de l'injust diner

La seqüència d'avui (Lc 16,1-13) va adreçada «als deixebles», és a dir, a nosaltres els creients. La paràbola de l'administrador infidel s'ha d'entendre tenint present els usos i costums de l'època: el majordom tenia dret a autoritzar préstecs i, com que no percebia capsou, se'n rescabava incloent els seus interessos en el rebut de la quantitat prestada: aquí el que fa astutament és prescindir-ne, per guanyar-se amics un cop l'hagin acomiadat. Segons el Còdex Beza, Lluc distingeix molt bé entre l'elogi que fa l'amo de l'administrador infidel i la conseqüència que en treu Jesús: «El senyor va felicitar aquell administrador de la injustícia perquè havia actuat amb astúcia. *Per això us adverteixo*: els fills d'aquest món són més astuts que els fills de la Llum pel que fa als de la seva pròpia generació.» La paràbola de l'home ric es pot transposar fàcilment a la situació present si pensem en els països rics i en els polítics corruptes que administren pèssimament els nostres béns. Encara bo, però, que l'administrador de la paràbola és astut i, en veure's acorralat, renuncia a la seva comissió per guanyar-se amics quan l'acomodin de l'administració. L'amo elogia l'astúcia de l'administrador, no Jesús, com se sol interpretar. No l'havia lloat per la seva injustícia, sinó per la seva habilitat en treure'n profit de la situació. Jesús va més enllà: se serveix de la paràbola per dir-nos als «fills de la Llum» que ens espavilem i aprofitem la situació present, dominada pel gran Mamon, per guanyar-nos amics «a costa de l'injust Diner», no del «Diner injust» (text usual), com si hi hagués algun diner just. El modern ídol Diner-Mamon s'ha acrescut a costa de tants i tants «fills de la Llum» que, en comptes d'estar vetllant, ens hem adormit dient que no hi ha res a fer. Jesús ens invita a ser fidels administradors de l'injust Diner, canviant-ne la direcció i posant-lo a disposició dels més desfavorits, recolzant tota mena d'obres socials, en comptes de donar-li culte.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 1)

SETEMBRE

18. DIUMENGE

Diumenge XXV de durant l'any, Verd. Lectures: Amós 8,4-7 / Salm 112 / 1 Timoteu 2,1-8 / Lluc 16,1-13

SANTORAL: Ferriol, mr.; Irene, mr.; Josep de Cupertino, prev.

19. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Proverbis 3,27-34 / Salm 14 / Lluc 8,16-18. O bé: **Sant Gener** (ML), Vermell. Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa: **Santa Maria de Cervelló** (MO), Blanc.

20. DIMARTS

Sants Andreu Kim Taegon i Pau Chong Hasang (MO), Vermell. Lectures: Proverbis 21,1-6.10-13 / Salm 118 / Lluc 8,19-21

SANTORAL: Càndia, vg. i mr.; Eustaqui, Teopista i fills, mr.

21. DIMECRES

Sant Mateu (F), Vermell. Lectures: Efesis 4,1-7.11-13 / Salm 18 / Mateu 9,9-13. Girona: **Dedicació de la catedral** (S), Blanc.

SANTORAL: Celina, vg.; Ifigènia, vg.

22. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: Eclesiastès 1,2-11 / Salm 89 / Lluc 9,7-9. Urgell: **Beat Josep Batalla** (ML), Vermell.

SANTORAL: Digna, vg. i mr.; Fèlix IV, p.; Maurici, mr.

23. DIVENDRES

Sant Pius de Pietrelcina (MO), Blanc. Lectures: Eclesiastès 3,1-11 / Salm 143 / Lluc 9,18-22. Tarragona: **Santa Tecla** (S), Vermell.

SANTORAL: Lli, p. i mr.

24. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: Eclesiastès 11,9-12,8 / Salm 89 / Lluc 9,43b-45. Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa: **Mare de Déu de la Mercè** (S), Blanc.

SANTORAL: Gerard, b.; beat Marc Criado, prev.; Pacífic, prev.

El sant

Per Eduard Brufau

Santa Tecla

Una de les màrtirs més venerades des dels primers segles tant a Orient com a Occident és santa Tecla. Filla de la ciutat d'Iconi, Àsia menor, a la Turquia actual, va veure com sant Pau predicava l'Evangeli. En va quedar tan impressionada que ho va deixar tot, es va fer batejar i es va convertir en deixeble de l'Apòstol.

Posteriorment, va viure retirada del món, duent una vida eremítica molt austera. Però durant una de les persecucions decretades per l'Imperi romà, santa Tecla va ser arrestada. Va ser interrogada i sotmesa a tortures perquè abjurés de la fe en Jesucrist, però ella s'hi va mantenir sempre fidel. Després de la seva mort, la veneració de la santa es va escampar per tot arreu, entre altres llocs fins a Tarragona, ciutat de la qual és patrona. La devoció a la màrtir en aquesta arxidiòcesi, que data de molt antic, està estretament associada a la possible predicació de sant Pau per aquestes terres.

Esperant la Litúrgia de les Hores

Esperar amb moltes ganes la nova edició de la Litúrgia de les Hores és el que fem, amb els meus companys de feina, al Centre de Pastoral Litúrgica. Fa ja molts mesos, potser anys, que treballem en la nova edició actualitzada de la Litúrgia de les Hores en català, per encàrrec de la Conferència Episcopal Tarraconense i en col·laboració amb la Comissió Interdiocesana de Litúrgia de Catalunya. Una tasca ben difícil, d'especialista; un laberint complicat, aquest de navegar entre salms, antifones i advocacions diverses segons cada diòcesi. Caldria un GPS. Sort que, de fet, encara que els liturgistes posin el crit al cel, no crec que a Déu Nostre Senyor li importi gaire si t'equivoques de salm. I els sants i santes de debò no deuen estar per protagonismes ni per competir mútuament. Actualitzar la Litúrgia de les Hores —la pregària del conjunt de l'Església en les diverses hores del dia— ha significat introduir-hi totes les modificacions motivades per l'increment del santoral, la millora de les traduccions tant del salteri com dels textos dels Pares de l'Església, la reorganització d'alguns materials, i l'aplicació dels criteris que han anat sorgint a Roma des de la darrera edició. De fet, després del Concili Vaticà II, l'Ofici Diví es va revisar de cap i de nou i es va conver-

tir en la Litúrgia de les Hores, per simplificar-lo i també per estendre'n el seu ús entre el Poble de Déu. Després de la seva promulgació el 1971, la Litúrgia de les Hores ha estat traduïda del llatí i publicada a Catalunya en successives edicions, en versió completa (quatre volums gruixudíssims) i en versió reduïda (el diürnal, o pregàries del dia), esgotada des de fa temps. Una dificultat afegida ha estat que, en una interpretació molt restringida dels documents conciliaris, l'edició i la traducció en cada llengua ha d'obtenir el vistiplau de Roma, passant per la Conferència Episcopal de cada país. L'edició catalana ha hagut d'obtenir, doncs, dos *placets*: el de Madrid i el de Roma, cosa que no deixa de ser xocant. D'una banda, sembla que a Roma no s'acabin de refiar dels responsables de l'Església local i, de l'altra, deu ser que compten amb especialistes amb bons coneixements de totes les llengües en què es resa la Litúrgia de les Hores. Jo, que no hi entenc, trobo curiós que el patró de traducció sigui el llatí, i de forma tan literal com sigui possible. Comentava un capellà basc que en la traducció a l'euskera han hagut d'introduir-hi neologismes presos del llatí, perquè la norma feia deixar de banda expressions prò-

pies i tradicionals del cristianisme basc per substituir-les per expressions literalment calcades del llatí i incomprensibles per a molts fidels. M'agradaria molt que aquesta nova edició servís per difondre una pregària que és comuna a molts cristians en el temps (al llarg dels segles) i en l'espai (a tot el món). Una pregària que parteix dels salms (per tant, també és la pregària dels jueus i del mateix Jesús), que és el mateix que dir que parteix de la vida. Perquè la passejada, en quatre setmanes, pels gairebé 150 salms és la passejada per tot allò que vivim ara i aquí tots els homes i dones, encara que de vegades ens costi d'entendre: la tendresa de Déu i el nostre agraïment; la violència dels homes i els desitjos inconfessables; la incomprensió davant el silenci de Déu; la meravella davant la natura i l'amor; la por davant la mort i un llarg etcètera. I encara no és només una pregària comuna: també és comunitària, un valor importantíssim enmig d'una societat tan individualista. En fi, em permeto recomanar-vos-la. Aproveiteu que les 8.416 pàgines de la Litúrgia de les Hores, en quatre volums, gràcies a l'interès de la Conferència Episcopal Tarraconense, estaran a la vostra disposició per 80 €. En versió diürnal (2.032 pàgines), per 30 €. Una gran inversió.

Mercè Solé

Membre de l'ACO i del
Centre de Pastoral
Litúrgica de Barcelona
(msoletey@gmail.com)

La profunda pietat de sant Pius X

Elvira Cirera Bonet

A la mort de Lleó XIII, el va succeir el cardenal Giuseppe Sarto el 1903. Aquest sant baró no esperava, ni de bon tros, un honor semblant; tant era així que quan en els primers es-
crutinis va tenir la sorpresa de sentir que alguns cardenals li havien donat el vot, amb la seva jocositat habitual va exclamar: «Ses eminències es di-
verteixen a costa meva.» Els cardenals Ferrari, Satolli, Gibbons i altres amics personals van haver d'insistir-hi molt perquè acceptés.

Fill del pobre carter de Riese (Treviso), mai no va renegar del seu poblet d'origen humil, ni mai no el va amagar. D'aquesta manera cenyia, amb el nom de Pius X, la corona més sublim que pot haver cenyit mai front humà. L'encant que respirava el seu semblant serè, la seva bondat paternal, el van fer de seguida estimat i admirat per tothom.

Pius X va néixer el 2 de juny del 1835. De petit havia freqüentat l'escola comunal, per la qual cosa feia diàriament alguns quilòmetres amb un mos de pa morè a la butxaca per a tot el dia. Va ser consagrat sacerdot el 1858; durant nou anys va ser sacerdot

del poble de Tombolo. El 1875 va ser nomenat canonge de Treviso i el 1884, bisbe de Mantua, d'on va passar a patriarca de Venècia el 1895.

Estimava els seus pares, però, tot i escollit Pontífex, mai no va pensar en absolut a alleujar-los de la posició social humil en què la providència els havia col·locat. L'únic que va fer va ser fer venir a Roma les seves dues germanes, pietoses i santes dones, a càrrec de les quals havien quedat els seus pares.

Salvació de les ànimes

Pius X va escollir secretari d'Estat el mateix secretari del conclave, Rafel Merry del Val, i el va elevar a la dignitat cardenalícia. El nou Papa va prendre per lema programàtic «*Instaure omnia in Christo*», amb el propòsit de dedicar-se a promoure una religiositat més profunda en el clergat i en el poble, en públic i en privat, en la família i en la societat. El seu gran zel per la salvació de les ànimes i la seva pietat profunda van fer de Pius X venerable pel poble. Per afers polítics d'Estat ho va passar molt malament durant el seu pontificat, i va pressentir en els darrers anys de

Retrat del papa Pius X, del pintor xilè fra Pedro Subercaseaux.

vida que s'apropava un gran conflicte mundial.

Aquest Pontífex mereix una llo-
anxa especial per haver iniciat la
codificació del Dret canònic. Va ser
aquesta una de les seves primeres
preocupacions i la va anunciar amb
un *motu proprio* (*Ardum sane
munus*) el 19 de març del 1904. Va
ser una idea genial i molt pràctica,
perquè teòlegs i juristes estaven
desorientats a coordinar la fragmen-
tària legislació eclesiàstica dispersa
en els segles i en els documents. La
comissió creada per a aquest objecte
pel Pontífex va posar fil a l'agulla
a l'obra gegantina, i va causar ve-
ritable meravella el fet que en un
decenni la duguessin a terme.

En matèria de disciplina eclesiàsti-
ca, Pius X va voler que les associacions
i les obres d'Acció Catòlica estiguessin
en estreta dependència de les auto-
ritats eclesiàstiques. Va desterrar del
temple la música teatral i lleugera,
i va implantar novament la música
sagrada en les tradicions més sublimes.

Encíclica sobre el modernisme

La disposició més significativa
que va prendre Pius X per preservar
la doctrina catòlica va ser l'encíclica
sobre el modernisme, del 8 de se-
tembre del 1907: *Pascendi Dominici
gregis*. En aquest document s'exposen
les doctrines dels modernistes en el
camp dogmàtic, en l'escripturístic i
en el disciplinal, se'n fa refutació i
s'indiquen les fonts d'on provenen.

Per comprendre bé la part teòrica

del document pontifici cal conèixer
a fons el pensament científic i filosò-
fic-religiós modern dels acatòlics que,
partint de Kant i Hegel, arriba fins
al racionalisme i l'idealisme contem-
poranis. Les heretgies modernistes
eren tan radicals que, malgrat les
aparences i fins i tot de la pretesa
apologètica de molts dels modernis-
tes, el catolicisme quedava totalment
subvertit. El dogma es reduïa a una
veritat relativa i contingent amb les
diferents èpoques del saber humà; la
religió, a un misticisme sentimental;
l'Església, no ja al regne de Déu, sinó
al govern en evolució contínua.

El 20 d'agost del 1914, desencade-
nada ja la tremenda guerra, el sant
Pontífex va desaparèixer d'aquesta
vida, com horroritzat de la barbàrie
universal que revelaven la ferocitat i
l'avidesa de la sang fraterna. Pius X
va morir de dolor davant la guerra i
beneïnt amb gran caritat la pau.

Pocs dies abans de morir, i amb
la seva gran modèstia, anomenava
«calvari» el tron més encimbellat
de la terra. La responsabilitat del
pontificat romà l'oprimia. Els fidels
van envoltar d'un culte devot la seva
sepultura modesta a les grutes va-
ticanes. Passats els anys va ser, amb
gran justícia, beatificat i canonitzat.
El 1963, a Sant Pere del Vaticà, vaig
poder pregar davant l'urna que en
contenia les despulles mortals. El seu
semblant irradiava gratitud i felicitat.

Des del més alt, estimat sant Pius
X, pregunen a l'Altíssim per les gene-
racions futures i pels Papes que Déu
i l'Esperit Sant escullin per al bé de la
humanitat.

La seva empresa de neteja s'adapta a les necessitats de la seva escola?

Més de 30 escoles ja confien en nosaltres

Perquè ens adaptem a les seves necessitats, compartim els seus valors i som especialistes en la neteja d'escoles. Truqui'ns al 902 010 977 i comprovi-ho.

la Auditoria GRATUÏTA

Li direm com optimitzar la despesa en neteja de la seva escola, sense renunciar a res.

Netejant, posem tots els sentits

Lunet Facility Services

per un món més net

Traballam per a la:

SAGRADA FAMÍLIA

Carrer Can Pi, 17 3r (Abans Carretera antiga del Prat)
08908 l'Hospitalet de Llobregat (BARCELONA)

La monja menuda

Teresa de Calcuta, la monja menuda que amb el seu testimoni de vida ens remet a les fonts més profundes de la caritat, ha estat elevada als altars. En una cerimònia multitudinària, el papa Francesc l'ha proclamat santa, recordant-nos que també nosaltres som cridats a concretar en la realitat el que invoquem en la pregària i professem en la fe; que no hi ha alternativa a la caritat, perquè els que es posen al servei dels germans, encara que no ho sàpiguen, són els que estimen Déu. No obstant això, la vida cristiana no és una simple ajuda que es presta en un moment de necessitat. És tota una vocació a la caritat, un compromís seriós i, al mateix temps, joïós de seguiment de Jesús. Santa Teresa de Calcuta va saber dibuixar-se de manera esplèndida en el tapís de la seva vida.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

Santa Teresa de Calcuta

El seu únic equipatge va ser la pobresa i la humilitat, que contemplava i vivia en l'amor a Crist i als altres. La seva única passió no era altra que fer feliços els més desgraciats i marginats de la societat. La caritat no es discuteix, es viu. La compassió és una virtut maltractada a la qual s'humilia dient-ne llàstima. Santa Teresa n'és el millor exemple.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE
Granollers

Amistat i solitud

En l'amistat no es pretén canviar l'altre, sinó respectar-lo. Interessar-se per l'altra persona és la millor manifestació de tendresa i amor.

Cristianisme i debats d'investidura

Aquests darrers dies he seguit amb atenció tot el que està passant al Congrés dels Diputats al voltant de la investidura, o no, d'un nou president. Però això només és el context del que ocupa aquestes línies. Fins a l'anterior legislatura, el cristià mitjà que mirava aquests esdeveniments podia sentir-se reconfortat en sentir alguns polítics, tampoc gaires, incloure qüestions de la moral cristiana i la doctrina social de l'Església a les seves intervencions. Ara això sembla una quimera. La democràcia cristiana sembla que hagi desaparegut del mapa i els afers socials que abans defensaven amb capteniment polític d'afiliació catòlica han estat entregats a l'exaltació populista en el millor dels casos. Partits que en el passat abanderaven els valors dels evangelis sense ruboritzar-se ara sembla que se n'amaguen i opten per centrar-se en els seus propis fronts deixant de banda allò que si volguessin podria servir per construir ponts entre diputats de totes les ideologies: la fe i l'humanisme.

MIQUEL VERA
Barcelona

Cal ser amable amb tothom perquè la dolcesa apropa. Una cara riallera, un somriure és un llenguatge universal. Tots fugim de les cares llargues, de persones amb fredor i duresa. El Papa insisteix a fer la revolució de la tendresa, de l'afecte. Costa tan poc fer una carícia, abraçar, besar... La tendresa és el millor detall per mostrar respecte i amor.

L'amistat és confiança, silenci, obertura, agraïment, paciència. No cal saber-ho tot d'ell, ni sempre estar-hi present. Malgrat la distància física entre amics, l'amistat continua perquè és una eina molt potent per relacionar-nos, dóna tranquil·litat, serenitat. Per comprendre no calen paraules. Per això, l'amor misericordiós, fet de perdó generós i de mirada compassiva, és una necessitat en la vida social.

La persona humana, per la seva mateixa naturalesa, és un ésser social; per tant, hem de viure en relació amb l'altre, tractant i estimant les altres persones. Però per créixer, necessitem trobar un equilibri entre companyia i solitud.

És imprescindible trobar espais de solitud. És molt positiu trobar-se amb un mateix, en silenci, solitud, descobrint les pròpies mancances i limitacions, fent l'experiència de deixar-nos trobar per Déu i la Verge Maria, per descobrir la nostra realitat interior. No hem de renunciar a treballar un xic més la solitud, la reflexió personal, la interiorització.

MONTSERRAT ROSELL PUJOL
Vic

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les quinze línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA
I MORAL
pel Dr. Joan Antoni
Mateo

Misericòrdia veritable

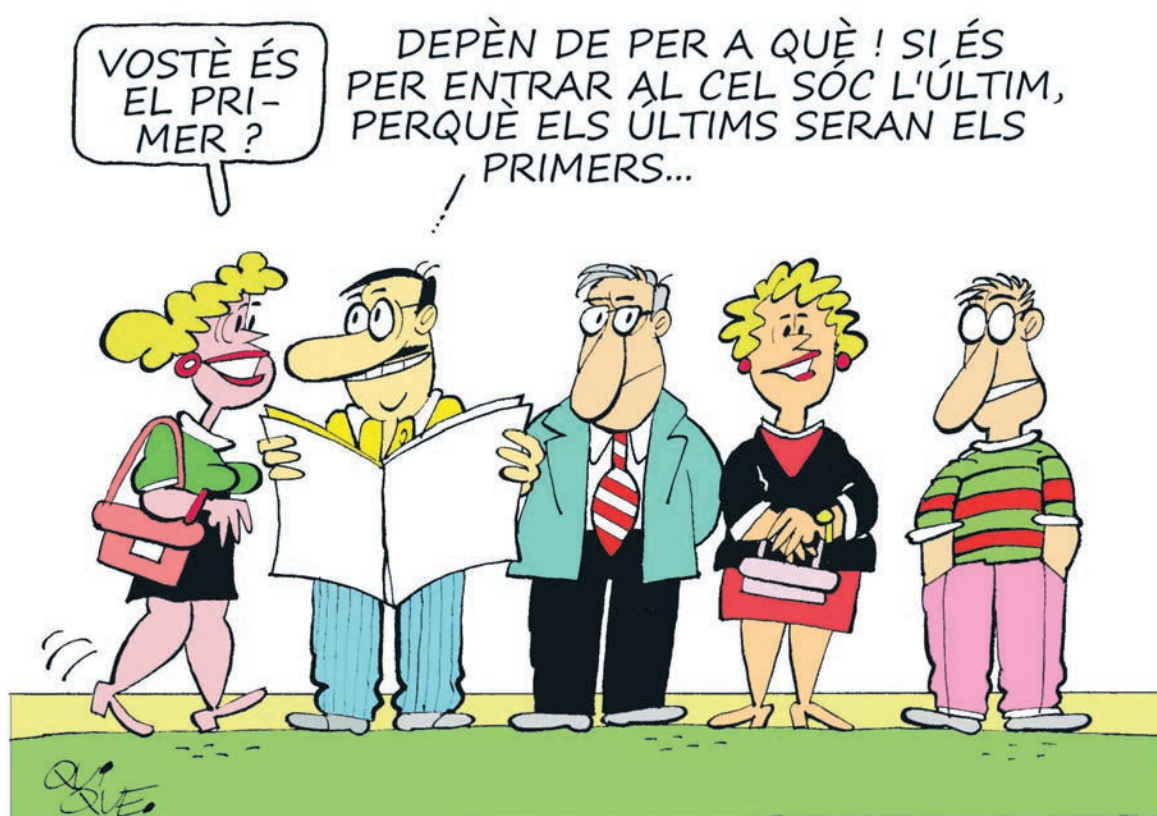
Pot dir-se que ser misericordiós és passar per alt el pecat, fer veure com si no existís? Seria misericòrdia veritable disculpar un pecat perquè és una cosa habitual, una cosa que fa tothom? Per exemple, no donar importància a alguna cosa que és objectivament dolenta perquè la majoria de la gent la fa... No sé si m'explico.

Crec que s'explica bé, tot i que en la formulació de la pregunta ometo l'exemple concret que vostè presenta. És molt important discernir bé què és *misericòrdia* i saber identificar falsificacions freqüents de la misericòrdia. De vegades la gent confon *misericòrdia* amb *complicitat* en el sentit que es disculpa alguna cosa pecaminosa perquè un mateix la comet o es considera que ho fa la majoria. Per exemple: «No t'amoïnis per haver fet tal cosa perquè tothom ho fa.» La misericòrdia vertadera no té res a veure amb això. La misericòrdia vertadera, la Divina Misericòrdia, mira amb indulgència i compassió el pecador, però condemna sense pal·liatius el pecat i, sobretot, pretén la conversió, el canvi.

Sant Joan Pau II ho expressava molt bé en aquella bella encíclica *Dives in misericòrdia*: «Quan es parla de la predicació, es planteja un problema d'importància cabdal pel que fa al significat dels termes i al contingut del concepte, sobretot del concepte de misericòrdia. Comprendre aquests continguts és la clau per entendre la realitat mateixa de la misericòrdia (...) cal constatar que Crist, en revelar l'amor-misericòrdia de Déu, exigia alhora als homes que al seu torn es deixessin guiar en la seva vida per l'amor i la misericòrdia. Aquesta exigència forma part del nucli mateix del missatge messiànic.» I també deia: «El significat veritable i propi de la misericòrdia en el món no consisteix únicament en la mirada, encara que sigui la més penetrant i compassiva, dirigida al mal moral, físic o material: la misericòrdia es manifesta en el seu aspecte veritable i propi, quan revalida, promou i extreu el bé de totes les formes de mal existents al món i en l'home.» És a dir, misericòrdia suposa compassió, empatia, amor a la persona en la seva feblesa concreta, però, alhora, capacitat per generar un procés seriós de canvi positiu, de conversió, d'apartar-se del pecat que desfigura la nostra identitat humana més íntima. Dissimular, passar per alt, no fa canviar la nostra situació. De fet, una concepció de la misericòrdia de Déu que es limiti a dissimular, a fingir que no veu el nostre pecat, i no ens transformi el cor, simplement, no és catòlica.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).

Amb bon humor

Vida i obra d'un home exemplar

Estrena a Internet d'un documental sobre la biografia del beat Pere Tarrés

Miquel Àngel Codina

El dimecres 31 d'agost es va estrenar exclusivament a internet el documental *Doctor Pere Tarrés*, una iniciativa promoguda per la postulació de la causa de canonització del beat Pere Tarrés, copatrocïnada per la Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques (FIAMC) i produït per Global3DSolutions. Aquest documental s'havia preestrenat el 23 de maig passat al saló d'actes de l'Institut Maria Santíssima Bambina del Vaticà, dins de la mostra *Vida i situació del procés de canonització del beat Pere Tarrés*.

Per visualitzar el documental, que és gratuït i està disponible en versió catalana i castellana, només cal connectar-se a la pàgina web www.doctortarres.com, on l'espectador pot triar entre quatre temàtiques de la seva vida: com a metge, apòstol, sacerdot o escriptor. S'hi inclou més d'un centenar d'imatges de l'arxiu fotogràfic de la Comissió procanonització del Dr. Pere Tarrés, algunes d'elles inèdites, i entrevistes realitzades, l'any 1983, a persones que el van conèixer, com la seva germana monja Francesca Tarrés, el seu amic el doctor Gerard Manresa, amb qui va cofundar la clínica de la Mercè, o el pare Cassià Just, abat emèrit del monestir de Montserrat.

Mn. Francesc Raventós, vicepostulador de la causa de canonització del beat Pere Tarrés, està satisfet del format escollit per exhibir aquesta producció: el *documental web*. Argumenta que «la proclamació d'una persona com a santa es fa per presentar-la a tothom com a model o exemple que es pot imitar. Internet ens obre una immensa finestra al món. Esperem que, gràcies a aquest mitjà, puguem arribar al màxim nombre de persones. El beat Pere Tarrés és un testimoni de fe i d'amor excepcional, d'ahir, d'avui i de sempre. Hem d'exhortar a tothom a imitar les seves virtuts humanes i espirituals». Es va triar significativament el dia 31 d'agost per a l'estrena, atès que coincidí amb l'aniversari de la mort del beat.

Nou mesos

Global3DSolutions és una productora catalana especialitzada en nous formats audiovisuals. Es tracta de la mateixa productora que el 21 de març del 2014 va estrenar a les sales comercials de diferents ciutats espanyoles el documental *Jo Crec*, rodat amb tecnologia 3D, que parlava en profunditat sobre el Credo i les raons que fonamenten la fe dels cristians.

«La producció de *Doctor Pere Tarrés* ha durat nou mesos. Volíem explicar les quatre facetes que el caracteritzen més: metge, apòstol, sacerdot i escriptor, i que l'espectador pogués triar la part de la història que li pogués interessar més. Hem pogut disposar de molt material fotogràfic de l'arxiu de la Comissió procanonització del Dr. Pere Tarrés i hem complementat entrevistes actuals amb filmacions d'arxiu. Hem triat el format *documental web* perquè l'espectador pugui triar la durada de l'experiència, així com la temàtica dins d'una pàgina web basada en vídeo molt interactiva», explica Gemma Bas, productora i directora de fotografia de Global3DSolutions.

Gemma Bas reconeix que «una de les preocupacions de Mn. Francesc Raventós era que una figura d'aquesta dimensió històrica, humana i espiritual es quedés només com a patrimoni d'una generació que el va conèixer o el va viure de prop». I afegeix: «Una finestra com internet permetrà que tothom qui tingui curiositat per conèixer-lo, o se senti atret tant per la seva personalitat, com per la seva santedat i/o vivències històriques, el pugui descobrir, independentment de la ubicació física o l'edat. Internet, d'alguna manera, el fa també més universal. Esperem que pugui inspirar moltes més generacions... i pugui escampar per les xarxes la seva santedat!»

Pere Tarrés durant la seva època com a estudiant de medicina.

**MN. FRANCESC
RAVENTÓS**

«La seva vida, el seu testimoni i la seva intercessió pot ajudar el nostre món del segle XXI»

Un idealista realista

Segons Mn. Francesc Raventós, la vida i l'obra del beat Pere Tarrés pot servir de model per a moltes persones avui dia. «Per això —afirma— hem fet aquest documental. El món d'avui viu abocat en un fort materialisme, sobresurt pel seu oblit de Déu i de tot el sobrenatural, per l'afany desmesurat de diners, per la banalització del sexe, ridiculitzant la castedat, i per un egoisme majúscul que oblida els altres,

VEREMUNDO
velón veremundo lo mejor del mundo

Distribuidor exclusivo para España de

SLABBINCK

veremundo@veremundo.com - www.veremundo.com

Partida Fancaes, s/n. - Apdo. Correos 19 - 46860 ALBAIDA (Valencia) - Tel.: 962 900 971 - Fax: 962 901 362

Acompanyant les noies de l'Acció Catòlica (29-8-45).

sobretot els pobres i els malalts. Són realitats que queden contraposades per l'exemple que ens va deixar el beat Pere Tarrés.»

«Un home que, com deia el cardenal Jubany, va ser "testimoni perenned'una fe i un amor fonament viscuts", un home que va viure totalment després dels diners i es va donar als altres fins que, en morir, va deixar com a capital la misèrrima quantitat de vuitanta cèntims, i un metge profundament convençut del valor de la castedat que la predicava i exhortava. Un home que, amb la seva darrera i dolorosa malaltia, va deixar un exemple de meravellosa fortalesa, oferint el dolor a Déu en el neguit ardorós per la salvació dels germans. La seva vida, el seu testimoni i la seva intercessió pot ajudar el nostre món del segle XXI», subratlla Mn. Raventós.

Així mateix, el vicepostulador de la causa de canonització del beat Pere Tarrés recorda que «el Dr. Dídac Parellada, metge i condeixeble del Dr. Tarrés, especialista en psiquiatria, va fer un estudi sobre la seva personalitat, en què expressava que no era un home "doble" sinó íntegre i recte amb una voluntat que duia a terme les seves conviccions. Era un idealista realista que el portava a l'acció planificada, conscient de les dificultats i emprant els mitjans adequats. Era d'una alegria estimulante fonamentada en la confiança en Déu. Tenia una gran capacitat de convivència i de coneixement de les persones. Entusiasta, fou sempre un home de gran sinceritat. I immers en un cristianisme que semblava que fos consubstancial en ell i que, de fet, era l'inspirador i la força de tota la seva vida. Un home així no pot quedar com un desconegut, sinó que creiem que s'ha de donar a conèixer».

«El Dr. Tarrés va ser un metge catòlic molt complet: exigent amb si mateix, però comprensiu amb els altres; amant dels pobres, als quals fins i tot deixava diners perquè poguessin comprar medicaments; entusiasta de la dona i de la maternitat (les paraules més maques sobre les mares les he llegit d'ell) i molt catòlic (només cal veure el seu *Diari de guerra*). Alhora fou un gran professional, estudiós, investigador, docent i escriptor. La figura eminentíssima del Dr. Tarrés cal presentar-la a tants metges com puguem. Els farà molt de bé», assegura el Dr. Josep Maria Simón Castellví, president de la FIAMC entre els anys 2006 i 2014.

El Dr. Tarrés contempla el santuari de la Mare de Déu de Núria.

Perfil biogràfic

La vida del doctor Pere Tarrés i Claret va ser breu però intensa (1905-1950). Durant onze anys es va dedicar a la medicina i, posteriorment, també onze anys a la vida sacerdotal. El seu *Diari de guerra* ens presenta la vida d'un cristià laic immers en la tragèdia bèl·lica de la guerra civil espanyola, que manté i aferma la seva fe i que es lliura amb amor a exercir la seva professió ajudant els ferits, malgrat la penúria de mitjans de què disposava.

Acabada la guerra, va ingressar al Seminari de Barcelona. La seva acció sacerdotal, intensíssima, fou tota ella exemple d'amor a Déu i als altres. A Barcelona, on va viure la major part de la seva vida, va dir aquesta frase cèlebre: «Per al metge, el llit del malalt és un altar, i el malalt és la imatge de Jesucrist.»

Als 27 anys, va desenvolupar la seva vocació d'apòstol de la joventut a la Federació de Joves Cristians de

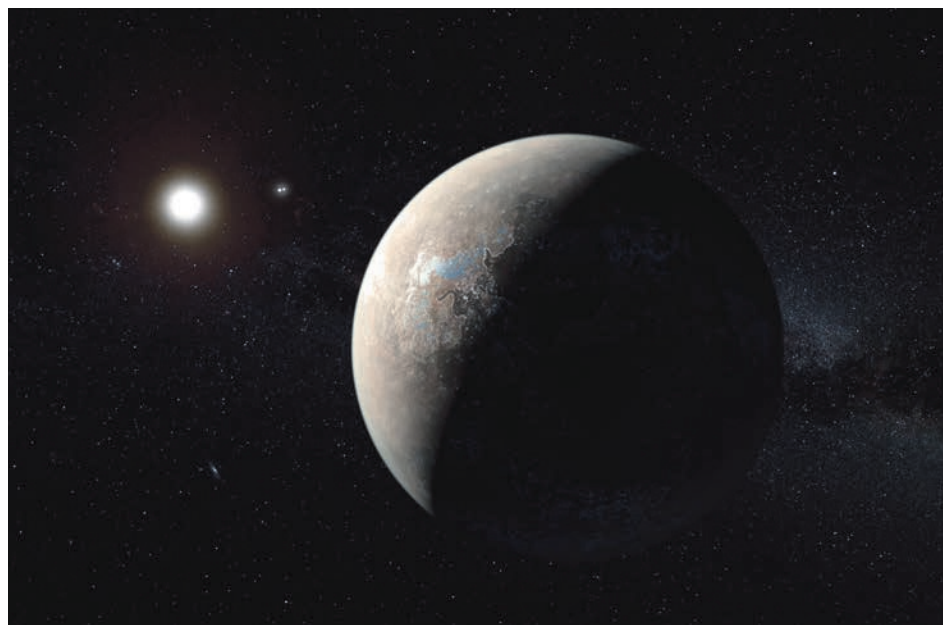
Catalunya. Va recórrer quasi bé tots els pobles de Catalunya donant testimoni de la seva fe amb paraules de tan profunda espiritualitat i ferma convicció que seduïen els joves que l'escoltaven. Va ser vicari de Sant Esteve Sesrovires i viceconsiliari dels joves d'Acció Catòlica. En el Col·legi de les Religioses Franciscanes s'atansa al món obrer. A Sarrià va ser el responsable dels dos centres de l'Acció Catòlica Femenina i també de l'Escola Nocturna i l'Escola de la Llar.

El Dr. Pere Tarrés fou un home de pregària, especialment d'adoració al «bon Jesús sagramentat». Se servia dels textos del Evangelis per meditar i pregava amb devoció les oracions, particularment el Sant Rosari. La pregària el va ajudar especialment durant la seva malaltia. Va morir el 31 d'agost de 1950 a Barcelona. El Dr. Tarrés va ser beatificat pel papa Joan Pau II el 5 de setembre del 2004 a Loreto.

Actualitats científiques

És habitable el planeta que s'ha trobat a 4,3 anys llum?

La notícia ha aparegut ben destacada a tots els diaris: l'estrella *Proxima Centauri*, que és a uns 4,3 anys llum, té un planeta habitable al seu voltant. Potser se li ha donat més importància que la que corresponia. Expliquem-ho: es tracta d'un exoplaneta més (nom que reben els astres que orbiten estrelles diferents del nostre Sol). I ja fa anys que n'estem descobrint, d'aquests astres. El primer va ser a l'any 1995. En aquesta mateixa pàgina d'«Actualitats científiques» el 5 d'abril de l'any passat us parlàvem d'exoplanetes. Us dèiem que se n'havien trobat més de 700 al voltant de més de 200 estrelles. Avui ja són més de 3.500 els descoberts. També us hi explicàvem que pocs tenien característiques semblants a les de la Terra, si bé alguns eren anomenats «habitables» quan es trobaven en el cas de ser sòlids amb una temperatura componible amb l'existència de vida, o sigui tenint possibilitat d'aixoplugar aigua líquida. Us deia, a més, que el satèl·lit artificial *Kepler* de la NASA n'havia detectat molts exoplanetes i d'ells n'hi havia dos amb la qualificació d'«habitables», el 438b i el 442b. Ara us haig de dir que cal afegir-hi el 452b trobat més tard. Tots tres un xic més grans que la Terra. I del total dels 3.500 trobats fins ara només poques desenes s'han considerat dels «habitables».

Impressió artística de «Proxima Centauri».

I ara en tenim un altre que ha merescut també aquesta qualificació. Com veieu no és pas dels primers, encara que la manera de dir d'algun diari semblava això. Se li ha donat el nom de *Proxima b*. La importància de la notícia és que és el més pròxim de tots els trobats (i potser també aquí es veu important perquè la descoberta ha estat feta per l'equip que dirigeix un català, Guillem Anglada-Escudé, de la Universitat Queen Mary de Londres). Què es pot dir d'aquest nou astre? Molt poca cosa fins ara. S'ha detectat

per un mètode diferent de com ho fa el *Kepler*: no per la variació de lluminositat que s'esdevé quan el planeta passa per davant de l'estrella, sinó pel moviment que fa aquesta a causa de la gravetat del company. Resulta que veieren que hi ha un moment que es va acostant cap a l'observador terrestre a uns 5 km/h i al cap de 5,6 dies se'n va allunyant a la mateixa velocitat. Què vol dir això? que cada 11,2 dies descriu una petita el·lipse deguda a l'atracció gravitatòria de l'astre que té al seu voltant, el qual descriu, és

clar, una corba (l'òrbita) que no veiem molt més gran al seu entorn. Fets els càlculs, resulta que el planeta ha de tenir almenys una massa de 1,3 vegades la de la Terra i s'ha de trobar a uns 7 milions de quilòmetres de l'estrella (un 5% de la distància de la Terra al Sol). Com que la *Proxima* és una estrella dèbil (la temperatura superficial és de 2.800°K, mentre que la del Sol és d'uns 6.000°) la temperatura de *Proxima b* serà d'uns 40°C sota zero en cas de no tenir atmosfera (si no hi hagués l'aire, que reté la calor, a la Terra seria de -20°C la mitjana), però en cas d'haver-n'hi seria d'alguns graus sobre zero, o sigui, amb possibilitat d'aigua líquida. Per això s'ha qualificat de planeta habitable. Si bé hi ha un detall que cal mencionar: podria ser que mostrés sempre la mateixa cara a l'estrella, com la Lluna fa respecte de la Terra, i a la meitat del planeta sempre seria de dia i a l'altra meitat de nit.

Què hi podem afegir nosaltres? Que segons el nostre llenguatge la nota d'«habitable» no és gaire adequada per a *Proxima b*. Cal comptar encara amb la quantitat de radiació mortífera que rebria de l'estrella ja que no podem pas suposar que tingui una capa d'ozó com té la Terra per protegir-se dels seus raigs. La possibilitat de vida es veu, doncs, molt remota, encara que l'Anglada-Escudé digui: «Ara ens toca centrar-se en la recerca de vida a *Proxima b*.»

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Gent de casa

Albert Pujol Gurena, intel·lectual de prestigi

Destacat teòleg en el seu temps fou Albert Pujol Gurena. Li va tocar de viure en una època convulsa, especialment en temes doctrinals i eclesiàstics. Nasqué a Barcelona el 27 d'octubre del 1783, va estudiar al Seminari tridentí. L'any 1800 va ingressar a l'orde dels Agustins Calçats, al convent barceloní de Sant Agustí, i va arribar a ser-ne prior.

Persona de grans inquietuds intel·lectuals, gran predicador i d'idees liberals, es va secularitzar el 1822, durant el trienni liberal. Des del 1816 era membre de l'Acadèmia de Bones Lletres. Va ser el fundador i president de l'Acadèmia de Ciències Naturals i Arts, de la Societat Econòmica Barcelonesa d'Amics del País, entitat filantròpica, vetlladora per a la instrucció de la gent i la modernització del país, que presidí tres vegades en períodes intermitents. També fou numerari de la de Lleida.

Rector del col·legi de Sant Guillem entre el 1818 i el 1829, catedràtic en diverses ocasions i liberal destacat, va exercir els seus càrrecs acadèmics amb intermitències, ja que, segons el moment polític, era cessat o ve elevat a ins-

Retrat d'Albert Pujol Gurena, obra d'Armand Miravalls i Bové.

Joan Pallarès-Personat
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

tàncies majors. També durant el trienni liberal va dirigir la Casa de Caritat a Barcelona, però en retornar els absolutistes, el 1823, fou reclòs per algun temps al convent dels Agustins a Mataró. Canonge de la col·legiata de Santa Anna, li pertocà predicar l'elogi fúnebre en els funerals per Ferran VII.

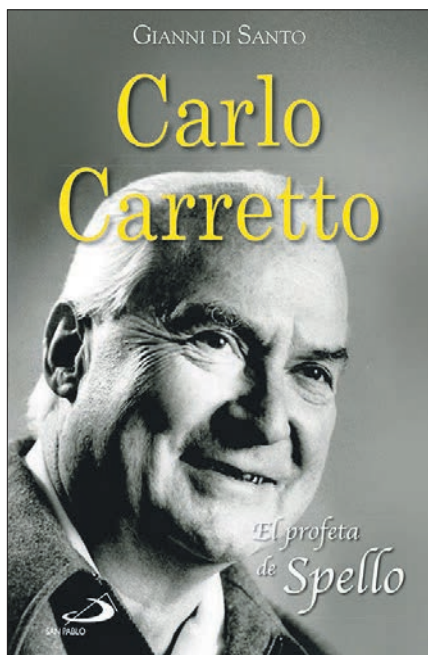
Durant els darrers anys de la seva vida va esdevenir una persona de gran prestigi social i intel·lectual. Formava part dels consells d'entitats de beneficència, instrucció, caixes d'estalvi... Va retornar a la Universitat de Barcelona des de Cervera. Va ser el primer rector de la Universitat de Barcelona (anys 1838 i 1841), on va pronunciar diverses vegades el discurs d'obertura del curs acadèmic. Va exercir de catedràtic de Dret Canònic i va vetllar per incorporar a la universitat el llegat dels convents barcelonins acabats de desamortitzar.

Albert Pujol Gurena va morir a Barcelona el 2 d'abril del 1847, havent deixat una extensa obra literària.

GIANNI DI SANTO

Carlo Carretto

San Pablo, 2016, 224 pàg.

La vida de Carlo Carretto (1910-1988), membre de la família religiosa fundada per Carles de Foucauld i escriptor de nombrosos llibres d'espiritualitat, està marcada per quatre etapes. Entre elles, l'aventura mística al Sàhara, el servei als pobres a les perifèries urbanes i la fundació a Spello d'una ermita que ha esdevingut un important centre de peregrinació.

FABRICE HADJADJ

Puesto que todo está en vías de destrucción

Nuevo Inicio, 2016, 188 pàg.

Fabrice Hadjadj va néixer a Nanterre el 1971, de pares d'ascendència jueva i ideologia maoista. Va viure la infància entre Tunísia i França. Convertit al catolicisme el 1998, ha exercit com a professor de filosofia i literatura a Toulon. Aquesta obra tracta sobre l'aliança de tradició i modernitat, d'escatologia i cultura, de lucidesa davant la mort i educació oberta a la vida.

WOLFHART PANNENBERG

Dios como Espíritu y las ciencias de la naturaleza

Ciudad Nueva, 2016, 138 pàg.

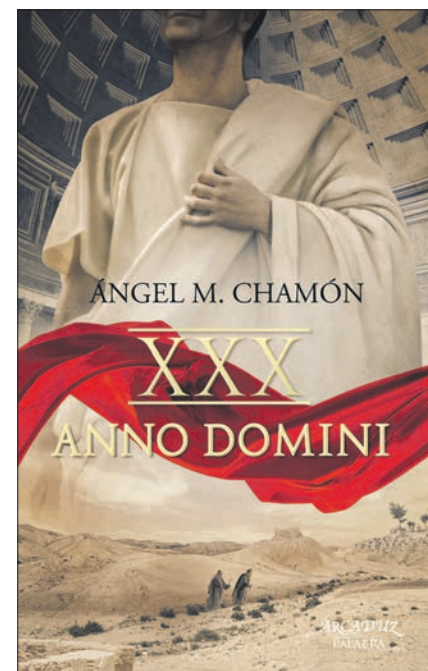

En aquest llibre es presenten les actes del seminari d'estudi celebrat a la Pontificia Universitat del Laterà, seu de Ciència i Fe sobre la Interpretació d'allò Real, amb la ponència del professor Wolfhart Pannenberg, conegut per la seva obra teològica. També s'inclouen diferents assajos amb la finalitat d'introduir el lector en el pensament d'aquest teòleg evangèlic alemany.

ÁNGEL M. CHAMÓN

XXX. Anno Domini

Palabra, 2016, 704 pàg.

Any 30 de l'era cristiana, quan Jesús de Natzaret és a punt d'iniciar la vida pública. A Roma, amb l'emperador Tiberi retirat a Capri, les noves proscripcions decretades obliguen dos joves jueus de nissaga reial, Josies i Esther, a fugir i a amagar-se a Judea, on Ponç Pilat ostenta l'autoritat romana i ha aparegut un profeta nou, Joan el Baptista.

DEBBIE MACOMBER

Bienvenidos al hostel de la felicidad

Maeva, 2016, 344 pàg.

Amb l'arribada de la primavera a Cedar Cove, Jo Marie es veu plena d'energies i esperances per abocar al seu hostel Rose Harbor. Ja està completament instal·lada al poble i, a poc a poc, les ferides profundes que duia en arribar es van guarint. Té diferents projectes importants per a l'hostal, com el preciós jardí de roses que ha planejat amb el seu amic Mark.

JOSEP MARIA MARTÍ RIGAU

L'escó invisible

Ara Llibres, 2016, 200 pàg.

Des de la seva constitució, el periodista Josep Maria Martí Rigau ha estat un testimoni d'excepció de tot el que ha passat al Parlament de Catalunya, en públic i en privat. Aquest relat, que està ple d'anècdotes, apunts biogràfics i converses off the record, ens apropa a la història més humana de la política catalana, a les persones que estan rere els càrrecs.

JOANNA FARROW

200 recetas para guisos

Blume, 2016, 240 pàg.

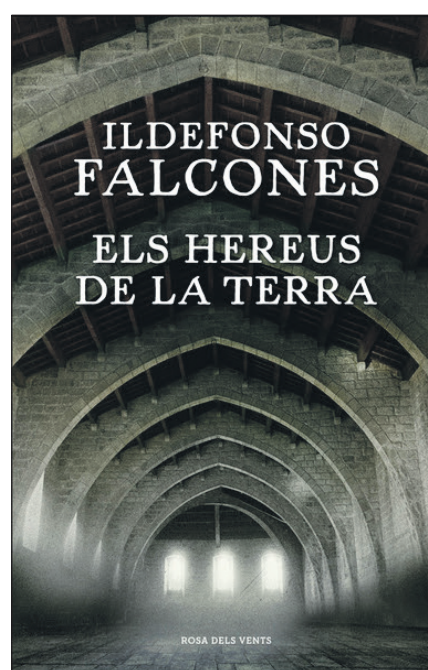

En aquest volum s'ofereixen 200 delicioses receptes per a guisats per preparar un plat únic i saborós. Es tracta de receptes senzilles d'entendre, per a l'ús quotidià, amb ingredients fàcils de trobar, procediments molt assequibles i adients per a qualsevol cuiner, sigui quin sigui el nivell. Plats variats per mimar el paladar i preparar aliments saludables per a qualsevol ocasió.

ILDEFONSO FALCONES

Els hereus de la terra

Rosa dels Vents, 2016, 896 pàg.

Fa deu anys, milions de lectors es van rendir davant d'Arnau Estanyol, el bastiaix que va ajudar a construir l'església de Santa Maria, la catedral del mar. Ara, la història continua amb aquesta important recreació de la Barcelona medieval, una novel·la de lleialtat, venjança, amor i somnis per complir. El protagonista és Hugo Llor, que lluita per intentar ser constructor de vaixells.

Crítica literària

Un dels darrers periodistes de raça

Un periodista de la vella escola —en aquest cas, *vella* té una connotació positiva— s'ha decidit a regalar-nos aquesta crònica professional, que celebrem. El llibre revela un periodista que ha trepitjat molt de carrer i sales de Justícia, respectuós amb les fonts, honest i decent. El discurs de Martí Gómez (Morella, 1937) destil·la una certa amargor («el periodista hiberna. No fa carrer. Ha caigut en la fascinació de l'ordinador i internet»), malgrat que continua creient en la professió.

Mediterráneo, un periòdic del Moviment, és la primera escola de Martí Gómez, on aprèn a conviure amb la censura del franquisme. D'aquí saltarà a *El Correo Catalán*, mercès a Josep Maria Huertas, «el meu millor amic», admet.

L'autor demostra conèixer bé el fet religiós i el funcionament de l'aparell eclesiàstic («és un axioma que quan s'arriba a la piràmide de l'Església el missatge profètic de l'Evangeli s'ha perdut pel camí»). Com a mostra, el retrat que fa del cardenal Tarancón: «Entre Tarancón i Joan Pau II mai no hi va haver química. Tarancón era un home en la línia de Joan XXIII, però sobretot era un cardenal de Pau VI.

JOSÉ MARTÍ GÓMEZ
El oficio más hermoso del mundo
Clave intelectual, 2016, 380 pàg.

Parlava amb admirable precisió. Dominava el llenguatge i el tempo.»

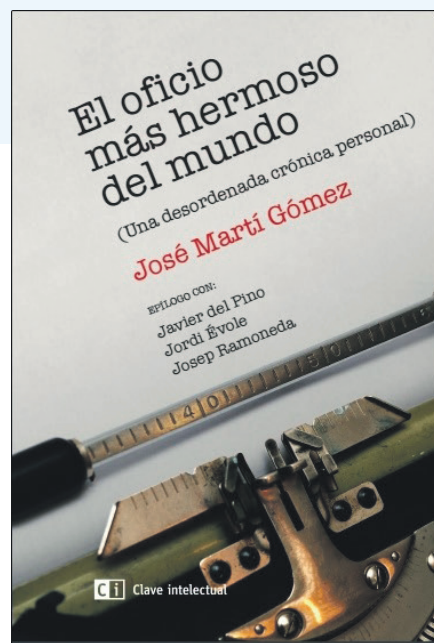
La mirada de Martí Gómez il·lumina fets no sempre modèlics de la transició política espanyola («al marge del terrorisme d'ETA, els GRAPO i FRAP, els primers anys de vida democràtica van estar marcats per una sèrie de crims polítics perpetrats per la ultradreta que es movia a les clavegueres de l'Estat») i recupera alguns personatges que han quedat en el clarobscur com Alfonso Osorio («fou el muniador del primer govern de Suárez»).

És remarcable la peripècia que va seguir l'autor amb Josep Ramoneda per entrevistar Santiago Carrillo o la humanitat dels retrats que fa de Teresa Pàmias o de Maria Rivas de Azaña. Episodis incòmodes com van ser els de l'oli de colza adulterat, el terrorisme d'Estat o el cop d'Estat fallit del 23-F, també hi queden inventariats, sovint des del testimoni dels ministres

d'Interior. També es fa una dissecció de l'arribada dels socialistes al poder, amb una atenció especial per Rumasa o pel judici dels GAL.

Martí Gómez també va viure cinc anys a Londres i recorda, des de la distància, alguns personatges com Isabel II o Margaret Thatcher. Quan torna es troba amb el govern del PP d'Aznar («no va ser un partit de barons, sinó de generalat i classes subalternes») que recull en el capítol de títol explícit «Els temps dolents» on també figuren Rodríguez Zapatero («em continuo preguntant si es pot ser president del Govern durant dues legislatures sent amable, educat i tímid») o Mariano Rajoy («en els últims temps, ha estat el missatger de la por. El caos si ell no governa»).

En el llibre es troba a faltar una millor cura en l'edició, ja que, a banda d'errors ortogràfics i gramaticals, hi manca ordre. Confiam que en futures

edicions això pugui resoldre's. Una conversa a tres bandes entre Martí Gómez amb els col·legues Javier del Pino (amb qui col·labora al programa *A vivir que son dos días*, de la Cadena SER) i Jordi Évole, són el darrer obsequi en forma d'epíleg.

Joan Andreu Parra
Periodista

Crítica teatral

Bitllets a cabassos... com si ploqués

«CAIGUTS DEL CEL»
(Comme s'il en pleuvait),
de Sébastien Thiéry.
INTÈRPRETS: Emma Vilarasau, Jordi Bosch, Àlex Casanovas i Anna Barrachina.
DIRECCIÓ: Sergi Belbel.
Teatre Goya, Barcelona. Fins al 8 d'octubre.

Tenint en compte els temps que vivim, potser algú trobaria algun punt feble per declarar «sospitosament electoralista» una de les escenes d'aquesta comèdia, mig absurda, quan Jordi Bosch i Anna Barrachina, ell un anestesista català de bona posició i ella una dona de fer feines ucraïnesa, s'embarquen en una conversa confusa sobre la independència, els nacionalismes, la llosa del comunisme per a Ucraïna i els grinyols entre Espanya i Catalunya.

Començo per aquesta escena perquè és la que, juntament amb una altra de més endavant, lingüísticament espantosa, proporcionen alguns dels moments més esclatants de la comèdia francesa de Sébastien Thiéry (París, 1970), en uns diàlegs que broden tant Anna Barrachina com Jordi Bosch i que, ni que es facin intel·ligibles per als espectadors que no sàpiguin un

Jordi Bosch i Emma Vilarasau es retroben a l'escenari després de vint anys en aquesta comèdia reposada ara al Teatre Goya. © David Ruano

borrall del presumpte ucraïnès, sí que enganxen l'auditori per la musicalitat de la seva fonètica i l'expressivitat gestual dels dos contrincants.

Caiguts del cel, que s'ha reposat al Teatre Goya després de la seva estrena l'any passat al Teatre Condal, és una comèdia que demana, es vulgui o no, que els espectadors es creguin el que hi passa. Es parla de l'absurd, però podríem dir que encara està en la línia del surrealisme. I filant una mica més prim i casolà, podríem dir que s'acosta al realisme màgic, com si l'autor pari-

senc hagués llegit de jove algun dels contes de Pere Calders.

I, si no, com s'explica que sense cap justificació ni cap aclariment, ni previ ni posterior, a l'habitatge de la parella de l'anestesista (Jordi Bosch) i de la seva parella de fa vint anys, una directora d'escola (Emma Vilarasau) aparegui, primer, un bitllet de 100 euros i, l'endemà, apareguin feixos de bitllets a cabassos per tot el pis, caiguts, com el títol insinua, del cel?

Jordi Bosch i Emma Vilarasau —parella de ficció aquí i parella a la vida real—

no havien treballat en teatre plegats des de feia vint anys, en la seva primera etapa al Teatre Lliure. La relació, doncs, que tenen en aquesta comèdia es deu fer una mica més planera —o qui sap si enutjosa per emportar-se la feina a casa!— i la química entre els dos es resol amb un personatge disposat a passar per damunt dels seus principis (l'anestesista) i un personatge que es vol mantenir en allò que els ha caracteritzat i el ser com són (la directora d'escola).

I l'element de l'absurd en quines mans recau? Doncs, en un personatge que sembla sortit d'una de les pàgines esgrogueïdes d'Agatha Christie: un veí del pis de dalt (abans Carles Martínez i ara Àlex Casanovas) acabat d'arribar a l'edifici, caràcter feréstec i conco, revòlver a la cintura i, alerta!, amb una destrat nova de trinca.

Teatre de bulevard a la francesa, és a dir, amb el prestigi que el gènere té entre el teatre francès i que aquí li costa d'aconseguir ni que l'autor sigui un aval, el director també i els intèrprets proveïguin, amb la garantia inqüestionable, del teatre més dramàtic.

L'estructura de l'obra, amb algunes escenes més breus que unes altres, afavoreix el seguiment de la trama dels espectadors i, a la vegada, afavoreix també la intriga del «i ara què passarà...?» i, fet inusual en una comèdia convencional, un efecte sorpresa final rebla la trapelleria de tot plegat.

Andreu Sotorra
Escriptor i periodista
andrusotorra@gmail.com

Des del carrer

Míriam Díez Bosch, periodista especialitzada en religió

«Si l'Evangelí no hi és per ser comunicat, i així viscut, per a què serveix?»

Joan Andreu Parra

Comunicació, religió i cultura són els eixos que guien la carrera professional de la gironina Míriam Díez. Després de finalitzar la seva formació com a periodista, va decidir aprofundir en una de les pulsions humanes fonamentals, la de l'obertura a la transcendència, i això la va portar a estudiar Teologia i a anar a viure i treballar a l'epicentre del catolicisme, Roma. Des de fa cinc anys anima i impulsa com a directora l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura (www.obsblanquerna.com), des d'on ofereixen el postgrau «Comunicació i religió en l'era digital» («la nineta dels meus ulls», confessa). Recentment ha estat escollida membre del Comitè de la Societat Internacional de Mitjans, Religió i Cultura, de la Universitat de Colorado.

L'Església catòlica sap comunicar el bé que fa a la societat?

L'Església sap com comunicar, però de vegades no ho fa. No és que sigui incapaç, és conscient del tresor que té entre mans. Sovint manca voluntat, capacitat i sentit de l'oportunitat. Internet ara és un repte fascinant però cal saber ser-hi. Sento responsables de l'Església que diuen que això no és una prioritat, i somric. Si l'Evangelí no hi és per ser comunicat, i així viscut, per a què serveix?

Evangelitzar als temples o a internet?

A tot arreu. La vida de les persones és una i prou. Els joves no pensen «ara vaig a internet», la vida i el mòbil són una mateixa cosa. Als temples cal més caliu i humanitat. Evangelitzar comença amb actes fraterns i no amb sermons incomprensibles.

Internet és ideal per crear comunitat. Hi ha aspectes bons de la tecnologia, com l'accés, la companyia que

fa, les possibilitats de coneixement i relació que ens obre...

A punt de començar una nova edició del postgrau sobre Comunicació i religió, que serà la quarta. Per què i per a qui és recomanable?

Sí, moltes ganes de continuar compartint i aprenent. Encetem a l'octubre un nou curs, que vol formar professionals per millorar la comunicació d'entitats eclesials, tot assimilant les tècniques de la comunicació institucional i aplicant-les a entitats religioses, així com ser experts en noves tecnologies.

La nostra proposta és recomanable per la qualitat dels professors, com Antonio Spadaro, director de *La Civiltà Cattolica*; José Gabriel Vera, director de la Secretaria de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació de la Conferència Episcopal Espanyola; Juan Manuel Mora, vicerector de comunicació institucional a la Universitat de Navarra; Marc Carroggio, professor a la Pontifícia Universitat de la Santa Creu a Roma, i experts com Paloma Gómez Borrero, Jesús Colina, Leticia Soberón, Luigi Accattoli... També és recomanable perquè s'estableix xarxa amb alumnes i professors i es crea un entorn favorable d'interessats en comunicació i religió. I, finalment, perquè és una fórmula flexible, un sol cop al mes i una setmana al juny, combinable amb altres ocupacions.

L'Observatori aviat farà cinc anys que va començar a caminar.

Què ha aportat de rellevant fins ara?

Va néixer per ser un punt de referència en l'estudi de la comunicació, la religió i la cultura. Tenim els ulls molt oberts i els projectes en què estem han analitzat des de la identitat d'Europa i la religió (projecte europeu que hem liderat nosaltres durant dos anys) fins a publicacions en anglès, sobre temes com blasfèmia, comunitats catòliques online, literatura i ateisme o gènere i religió. Ara sortirà el nostre nou llibre sobre joves i tecnologia. També estem presents en xarxes internacionals i participem en els principals congressos del món. Hem aconseguit fer recerques que mostren la religió i la seva relació amb molts aspectes de la societat. Migració, joves, autoritat, lideratge, periodisme religiós...

Dels diferents projectes que teniu en marxa, quin és el teu

caramellet?

El més entranyable és el mapa de missioners catalans al món (www.missioners.cat). Ens està duent arreu del món a la recerca de missioners que a les entrevistes vídeo ens expliquen el perquè de la seva decisió.

M'agrada molt també el projecte que tenim sobre autoritat i lideratge en el món religiós digital, el de joves i tecnologia, i el de dones, immigració i tecnologia. Totes les recerques i projectes volen ser útils i ajudar a entendre millor el paper de la religió i l'espiritualitat.

Com miren i tracten els mitjans el fet religiós?

M'agrada que pensi que el miren! De vegades hi passen de reüll, en parlen malament o l'ignoren. Les religions tenen molta feina perquè no només han de ser benèfiques per a les societats, sinó que ho han de saber explicar i visibilitzar.

Rauxa

Una mirada sobre la creació

Eduard Brufau

La consciència que cal tenir cura de la creació no té l'arrel, només, en una mirada biològica i sostenible, ni en una certa sensibilitat per les plantes, els animals i els paisatges. Tots aquests aspectes són, certament, importants i necessaris, però per ells mateixos insuficients. La consciència de la importància de l'univers creat en què vivim neix quan l'home deixa de concebre's com un ésser aïllat i s'adona de la relació estreta i connatural entre ell i el món; que la creació no és una munió d'elements accidentals i juxtaposats de manera absurda, sinó un teixit perfectament travat del qual ell forma part.

Quan abandona el replegament sobre un mateix, l'home s'adona que la pluja pot ser una molèstia, però que en realitat

és una benedicció sense la qual res, ni ell mateix, no podria sobreviure; que les gelades hivernals adormen els arbres perquè a la primavera floreixin amb més força i en puguem menjar el fruit; que la neu de les muntanyes no està al servei del nostre oci, sinó que alimenta fonts i rius i ens assegura l'aigua de tot l'any. D'aquesta manera, en el cor de l'home neix una mirada d'admiració que madura en el silenci. A partir d'aquesta mirada la contemplació de la bellesa d'un camp d'ametllers florits o del vol de les orenetes acaba remetent l'home a alguna cosa més enllà de l'ametller o l'oreneteta. A través d'allò que veu, l'home pot percebre una realitat que no veu, però que de manera cada cop més intensa, endevina com a origen i sentit de tot, també d'ell mateix.